

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 14:

Forespørgsel til trafikministeren [om DSB's fremtid].

Af Keld Albrechtsen (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL).

(Forespørgslen anmeldt 8/1 2002).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 15:

Forespørgsel til miljøministeren [om målsætningen i »Affald 21« om stabilisering af de samlede affaldsmængder].

Af Ole M. Nielsen (KRF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 15/1 2002).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til finansministeren og skatteministeren:

»Hvordan vil regeringen sikre den fortsatte finansiering af velfærdssamfundet på en solidarisk måde?«

Af Aage Frandsen (SF) og Ole Sohn (SF).

(Forespørgslen anmeldt 6/12 2001. Fremme af forespørgslen vedtaget 12/12 2001).

Begrundelse

Aage Frandsen (SF):

Alle partier i Folketinget er jo formelt tilhængere af velfærdssamfundet og argumenterer for, at vi skal have et velfærdssamfund i Danmark, men

ikke desto mindre er det netop i forbindelse med diskussioner om velfærdssamfundet, at de politiske modsætninger for alvor viser sig.

Ét er, at man kan sige, at man er tilhænger af et velfærdssamfund, noget andet er så, hvordan velfærdssamfundet er et rigtigt velfærdssamfund, hvordan det skal indrettes, hvordan det skal organiseres, og hvordan velfærdssamfundet skal finansieres. Regeringsskiftet har jo også meget tydeligt vist, at der er en meget forskellig opfattelse af, hvordan en regering skal sikre velfærdssamfundet.

Kl. 10.05

Vi har fra Socialistisk Folkepartis side tidligere fremsat forslag til en skattereform med en ændret byrdefordeling, som efter vores opfattelse ville betyde en mere solidarisk fordeling af byrderne, også på en sådan måde, at man også tog hensyn til andre ting, f.eks. miljømæssige forhold. Andre partier har fremsat andre forslag.

Så er der regeringen, som jo har lanceret et skattestop, som næsten daglig viser sig at give anledning til diskussion om, hvad det rent faktisk betyder, hvad det var, man sagde om skattestopet før folketingsvalget, og hvad det er, man siger nu. Hver dag har næsten sin diskussion.

Derfor synes vi under alle omstændigheder, at det er vigtigt for os at få en diskussion af vores velfærdssamfund. Hvordan forestiller regeringen sig, at det kan finansieres, også i fremtiden?

Besvarelse

Finansministeren (Thor Pedersen):

Finansieringen af den velfærd, de fleste af os ønsker i Danmark, sker gennem privat produktion. Det er her, aflønningen af ikke alene den private, men også hele den offentlige sektor sikres.

Velfærdssamfundet er dermed ikke nødvendigvis alene et spørgsmål om skattefinansierede offentlige udgifter. Velfærd findes og skabes også i den enkelte familie, på den enkelte virksomhed eller arbejdsplads, offentlig eller privat. Jo bedre mulighed vi giver den enkelte for at udfolde sig, jo mindre umyndiggørelse, jo større velfærd, og jo bedre bliver vores muligheder for at sørge for de svage i samfundet.

Regeringen begrænser ikke den offentlige sektors hovedfunktioner. Tværtimod vil vi forbedre ældreomsorgen, sygdomsbehandlingen, børnefamiliernes vilkår og hjælpen til de allersvageste grupper. Vi ønsker at indrette velfærds-

samfundet, så det sikres, at den optimale velfærd ikke begrænses af systemer, regler og skatter, der stiger.

Det har regeringen lagt frem i regeringsgrundlaget, »Vækst, velfærd – fornyelse«, hvor der er sat nye mål for velfærdssamfundet. De første skridt bliver taget med finanslovsforslaget for 2002, som vi offentliggør den 29. januar.

Regeringen vil sikre et højt offentligt serviceniveau og dermed en høj grad af tryghed. Det er en stor udfordring, især fordi der bliver relativt flere ældre og færre unge. Derfor holder vi fast i de overordnede målsætninger for den økonomiske politik frem mod 2010, som også den forrige regering ønskede og beskrev i »En holdbar fremtid – Danmark 2010«, og som fik bred tilslutning i Folketinget. Heraf fremgår det i øvrigt, at det er muligt at finansiere de fremtidige opgaver med uændret skat og fastfrysning af afgifter.

Vi vil ligeledes sikre, at den offentlige gæld i procent af BNP halveres frem til 2010. Det mindsker rentebyrden og skaber plads til finansiering af fremtidige udgifter til folkepension, ældreomsorg m.v. Denne målsætning kræver robust overskud på de offentlige finanser og en fast prioritering af de offentlige udgifter.

Regeringen lægger samtidig afgørende vægt på at styrke den private beskæftigelse og sikre den nødvendige arbejdskraft. Det er en central udfordring, som kan kræve reformer på arbejdsmarkedet. Det kræver også, at vi gør en yderligere indsats for at sikre plads til de mennesker, som i øjeblikket har svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet.

På det statslige område vil vi sikre spændende og kreative arbejdspladser, og at ny teknik og ny viden anvendes fuldt ud.

Regeringen vil føre en økonomisk politik med fokus på sunde rammer for erhvervslivet, konkurrence mellem virksomheder og flere muligheder for at udfolde privat initiativ.

I Danmark reguleres overførsler og offentlige lønninger med lønudviklingen i den private sektor, og det betyder, at vækst og fremgang deles mellem befolkningsgrupperne, også til dem, der modtager overførsler.

Regeringen har besluttet et skattestop. Der er et helt nødvendigt behov for en fast prioritering og styring af de offentlige udgifter. For alt for mange danskere kan det ikke betale sig at yde en ekstra indsats. Og det er på tide, at vi gør op med den myte, at ambitionerne om at fastholde og forbedre den offentlige service kræver yderligere stigninger i skatter og afgifter.

Der er ikke brug for at sætte skatterne op for at fastholde det, spørgerne kalder solidarisk finansiering, men tværtimod for at sætte dem ned. Og høje afgifter på erhvervslivet betales i sidste ende af lønmodtagerne i form af lavere disponible reallønninger. Skattestoppet vil isoleret set dæmpe prisstigninger og give mere købekraft til danskerne, ikke mindst til dem, der har lave indkomster.

Kl. 10.10

Skattestoppet er også udtryk for et markant holdningsskift. Det er et ønske om større budgetdisciplin og ikke mindst et ønske om, at vi prioriterer de områder, hvor behovene er størst, bl.a. kampen mod ventelisterne og behovene på ældreområdet.

Opgaven er at sikre, at danskerne får størst mulig gavn af de skatte kroner, vi er sat til at forvalte. Er det f.eks. ikke bedre at bruge ressourcerne på at bekæmpe ventelisterne eller manglende hjemmehjælp, end det er at bruge pengene på overflødige råd, nævn eller puljer? Regeringens svar er klart.

Regeringsgrundlaget og det kommende finanslovsforslag tager udgangspunkt i at løse de opgaver, der prioriteres højest af almindelige mennesker, hvor problemerne er størst, samtidig med at flere bliver selvhjulpne. Det er ægte solidaritet.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg ved godt, at når spørgerne taler om velfærdssamfund, så mener de i realiteten offentlige udgifter og dermed skatter. Jeg har ikke den samme opfattelse.

Velfærd er først og fremmest noget, som skabes i den enkelte familie, på den enkelte virksomhed. Jo bedre udfoldelsesmuligheder den enkelte har, desto flere kræfter bliver der til at sørge for dem, som ikke kan klare sig i det daglige. Derfor er det vigtigt for velfærdssamfundet, at der bliver mere tilovers efter skat, inflation osv. Det vil sige, at de såkaldte reale disponible indkomster vokser.

Ved regeringsskiftet i 1993 fastsatte den forrige regering et mål om en gennemsnitlig årlig stigningstakt i de private reale disponible indkomster på knap 4 pct. frem til år 2000. Målet blev som bekendt ikke opfyldt. Det skyldtes ikke mindst skattestigningerne.

Nu er der ingen grund til specielt at fremhæve den tidligere regering i denne sammenhæng, tværtimod er skatterne lige siden krigen vokset langt stærkere end planlagt. Ved skattestoppets

implementering stoppes denne udvikling. Skattestoppet er et middel til effektiv udgiftsstyring, der forhindrer, at man altid bare kan sende regningen videre til skatteyderne.

Skattestoppet sikrer også en mere solidarisk finansiering af velfærdsstaten. Ved skattestoppet lægges mindre vægt på forbrugsafgifter, afgifter, som traditionelt vender den tunge ende nedad.

Grønne afgifter er blevet en ren finansieringskilde. Den forrige regering har også på det nærmeste indrømmet, at de grønne afgifters belastning af de lave indkomster var ved at blive for stor.

Grønne afgifter skal tilskynde befolkningen til at ændre adfærd til fordel for miljøet. Antager afgifterne et alt for højt niveau, glemmes det overordnede mål imidlertid, og formålet med afgifterne bliver snarere sikring af et offentligt provenu. Hertil kommer, at den enkelte ikke kan undgå de grønne afgifter, når de knyttes til elementære goder som vand, el osv.

Dermed er de grønne afgifter i realiteten blevet en skat, der opkræves som et fast beløb pr. hoved. En sådan skat er meget usolidarisk, og den afhænger næsten ikke af den enkeltes indkomstniveau. På den måde vender de grønne afgifter den tunge ende nedad og forringer dermed primært de dårligst stillede i velfærdssamfundet. Skattestoppet sikrer derfor en mere solidarisk finansiering af velfærdsstaten.

Skattestoppet forbedrer også situationen for børnefamilierne via begrænsning i ejendomsværdiskatten. Loftet fører umiddelbart til en begrænsning af usikkerheden ved boligkøb, idet der ikke kan komme pludselige skattechok ved en højere vurdering. Skattechokket rammer boligejere med en anstrengt økonomi særlig hårdt. Det er i særlig grad børnefamilierne, der har en anstrengt økonomi, og skattestoppet forbedrer således umiddelbart forholdene for børnefamilierne.

KL 10.15

Må jeg til slut sige, at regeringen vil gennemføre skattelettelser, ikke mindst på indkomstskatter. Vi har lagt en plan, som betyder, at første skridt er et skattestop. Vi skal have vendt skuden, og dermed vil vort blik være stift rettet mod næste mål, nemlig en nedsættelse af skatterne for arbejdsindkomsterne, men det skal ikke være en omlægning, som i sidste ende medfører en skattestigning. Når der kommer indkomstskattelettelser, skal det være reelle skattelettelser.

Forhandling

Aage Frandsen (SF):

Jeg er enig med de to ministre i, at velfærd ikke er det samme som velfærdssamfundsting i forhold til borgerne. Velfærd er et langt bredere begreb, og det vil sige, at den enkeltes velfærd i høj grad er afhængig af, hvad den enkelte selv kan, er afhængig af den enkeltes situation og de familiemæssige forhold, og det er ikke kun, hvad velfærdssamfundet kan give vedkommende. Men når vi taler om velfærdssamfundet, er det først og fremmest det, som den offentlige sektor, det civile samfund, og hvad man i øvrigt har af fællesskaber, kan give den enkelte.

Derfor er finansieringen af velfærdssamfundet selvfølgelig også helt afgørende i denne her forbindelse, og derfor er spørgsmålet om skatterne også et vigtigt spørgsmål, for hovedformålet med vore skatter og afgifter er, at vi gerne vil have finansieret vores velfærdssamfund, fordi der er nogle borgere, som har brug for det, og fordi der er nogle funktioner i vores samfund, som ikke kan klares, undtagen vi har en række fælles ting.

Derudover har skatterne også det formål, at de ved at være progressive skatter bidrager til en udligning, og endelig er der jo også skatter og afgifter, som har det formål at påvirke vores adfærd. Her vil jeg godt sige, at ægte grønne afgifter har et adfærdsregulerende formål, men der er jo også afgifter, som har finansielle formål, og som også kan have det formål at gavne miljøet. Når vi har afgifter på f.eks. benzin, er det et både-og, afgifter på cigaretter er vel også et både-og.

Så vil jeg godt komme ind på to problemer, som jeg mener, vi har med vores velfærdssamfund:

For det første er det vigtigt, at der sker en prioritering af, hvad det offentlige skal tage sig af. Alle skal ikke have alt, for det er ikke nødvendigt, det er ikke rigtigt ud fra et solidaritetssynspunkt, og vi har ikke råd til det.

Det er ud fra en sådan prioritering, at vi altid fra SF's side har været imod, at alle, når de nåede en vis alder, uanset at de havde en meget høj pensionsindkomst ved siden af, skulle have folkepensionens grundbeløb.

Det er derfor, vi har sagt, at når folk har høje pensionsindtægter og formue ved siden af, behøver de ikke have folkepensionens grundbeløb. Det er ud fra en tankegang om, at alle ikke skal have alt – og det samtidig i en situation,

hvor der er mennesker, som har en kummerlig tilværelse som folkepensionister.

Formålet med vores velfærdssamfund er jo at sikre, at alle borgere har rimelige vilkår at leve og fungere under, og at samfundet udvikler sig på en sådan måde, at vi, vores børn og børnebørn, har rimelige vilkår, og det gælder både med hensyn til miljø og med hensyn til uddannelsesmæssige forhold.

Derfor er det vigtigt at sige, at når det drejer sig om velfærdssamfundets opgaver, er det netop at sikre, at alle borgere, også kommende borgere, har rimelige vilkår at leve under, men det er ikke sådan, at velfærdssamfundet behøver at give til dem, der i forvejen har meget, f.eks. velhavende pensionister.

For det andet er det også vigtigt at være opmærksom på, at vores skattesystem til finansiering af velfærdssamfundet er under pres. Adskillige rapporter, også fra Det Økonomiske Råd, har jo vist, at der er ganske store indtægter i vores samfund, som vi ikke får beskattet. Det er for det første et problem i forhold til retfærdighed og for det andet i forhold til, at vi mangler de penge til finansiering af vores velfærdssamfund.

Kl. 10.20

Her mener vi så, det er vigtigt, at man internationalt løser de her opgaver, Danmark kan ikke løse dem alene. De multinationale selskaber, som flytter penge fra ét land til et andet land og indtægter fra ét land til et andet land, kan ikke beskattes, medmindre det sker i international sammenhæng, og dér peger vi på, at det bør ske i EU-sammenhæng og også på anden måde i international sammenhæng. På tilsvarende måde mener vi også, at Danmark på virksomhedsskatteområdet også i EU-sammenhæng burde sige, at vi er nødt til at have nogle minimumsregler.

Det tredje område, hvor EU og det internationale samfund i det hele taget burde gå ind, er, når det drejer sig om løsning af de problemer, der opstår i forhold til grænsehandelen. Den konkurrence, vi ser lande imellem, hvor det drejer sig om at få sat afgifterne ned eller have lavere afgifter, og så kan borgerne købe varen i et andet land, hvor den er billigere, er ikke holdbar.

Denne konkurrence er også klart i modstrid med en anden tankegang, vi har i vores samfund, nemlig at der er en række ting, vi gerne vil have, at borgerne skal gøre i forhold til f.eks. at leve sundt. Det er jo dobbeltmorsalt, at man på

den ene side måske om nogle år sætter afgifterne ned på tobak og vin og spiritus og på den anden side kører kampagner mod brugen af den slags ting, ikke mindst tobakskampagner, hvor man fremstiller det, som om det nærmest er livsfarligt at ryge – og det er det vel egentlig også.

Her burde det danske samfund gå ind i en diskussion med andre EU-lande, og det burde regeringen gøre, for at disse lande også har nogle afgifter, sådan at man ikke konkurrerer om at have det afgiftssystem, der er det mest usunde.

Derfor er et af de vigtige spørgsmål i forhold til skattesystemet, hvordan vi undgår, at det danske skattesystem ødelægges, fordi vi er under internationalt pres. Det betyder nemlig, at på de områder, hvor vi gerne vil ændre vores skatter, kan vi ikke ændre dem, fordi finansieringsgrundlaget ikke er til stede. Vi er tilhænger af, at vi netop sætter indkomstskatten ned for lav- og mellemindkomster, og det bliver meget svært, hvis man begynder med at sætte skatten ned andre steder.

Så var både finansministeren og skatteministeren inde på spørgsmålet om skattestopet, og jeg kan forstå, at skattestopet er af hensyn til lavindkomsterne. Det kan det måske nok være i enkelte tilfælde, men nu er det jo sådan, at det egentlig er dem med de høje indkomster, der betaler mest i skat, så alt andet lige må det være dem, der har mest gavn af, at vi har skattestop.

Jeg er helt sikker på, at jeg har megen glæde af, at vi har et skattestop eller får et skattestop, men jeg er også helt sikker på, at de mennesker, som har lavindkomster, har betydelig mindre glæde af det.

Det er klart, at man kan tage hver eneste ting, bl.a. de grønne afgifter, og sige, at hvis der er et skattestop, stiger de ikke, men man kunne godt have sørget for, at de grønne afgifter ikke på samme måde vendte den tunge ende nedad, for man kunne have indført et grønt fradrag på selvangivelsen, og der er forskelligt andet, man kunne gøre. Men at sige, at skattestop generelt er til gavn for lavindkomster, er mildt sagt noget sludder. Ejendomsskatteerne, som man så ikke lige har et skattestop på nu, hører af gode grunde i hvert fald ikke til dem, der vender den tunge ende nedad.

Ud fra en betragtning om det internationale pres, og at der er penge, vi ikke får finansieret, skal jeg på vegne af SF, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at komme med en redegørelse for, hvordan regeringen forestiller sig problemerne løst med hensyn til beskattning af reneindtægter, multinationale selskabers indtægter m.v.

Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for minimumssatser for miljø- og sundhedsafgifter i EU for at imødegå udhuling af finansieringsgrundlaget og grænsehandelsproblemer.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 3).

Det er ikke, fordi vi mener, at det er det eneste vigtige i denne her forbindelse, men det er for at tage et enkelt element ud.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kl. 10.25

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg kan med glæde konstatere, at også SF finder det problematisk, at der svæver milliarder af kroner rundt i Danmark, som ikke bliver beskattet, nemlig de milliarder, som de multinationale selskaber flytter til andre lande ved hjælp af transfer pricing. Jeg synes dog, at SF har en tendens til at pege på den meget lette løsning, nemlig EU.

Man må sige om det her med de multinationale selskaber, at det er jo ikke, fordi der mangler internationale regler på området. Tværtimod er det netop et af de områder, hvor man fra OECD's side har udformet regler, som man har gennemført i Danmark, og hvor problematikken – og der vil jeg spørge hr. Aage Frandsen, om det ikke er rigtigt – ikke er, at der mangler internationale regler, men snarere er, at hverken den forhenværende regering eller den nuværende regering har taget nogen initiativer for at få inddraget de penge og få håndhævet de ganske udmærkede og internationale regler, der er lavet.

Det er altså ikke den nemme løsning altid at pege på EU, men måske snarere at få arbejds-handskerne på og få fundet en måde at få inddraget de her penge på.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Man kan godt lave nogle internationale aftaler om, at der er noget, man vil gøre. Men det afgørende er, at man har konkrete værktøjer, at man har nogle oplysninger, der udveksles landene imellem, som gør, at man ved, at det drejer sig om transfer pricing, at man sikrer, når der handles indbyrdes mellem forskellige lande og der flyttes fra et moderselskab til et datterselskab, at man også over landegrænser har oplysninger.

Derfor er vores pointe i denne her forbindelse, at når det drejer sig om EU-forhold, skal man aftale det i EU-regi, og når det drejer sig om forhold til andre lande eller organisationer, så kan EU, hvis man fører den politik, som vi gerne vil have ført, stå samlet i forhold til det.

Jeg vil nok sige, at hvis man sagde, at regeringen bare lige kan gøre det nu, så tror jeg nok, at man pålægger regeringen lidt mere, end den kan klare, og tillægger den større evner, end jeg rent faktisk mener regeringen har. Selv finansministeren tror jeg ikke har de evner, der skal til for at sikre, at der kan gribes fat på det her på en ordentlig måde. Det kræver altså mere.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Vi har jo kunnet konstatere, at det ikke er et spørgsmål om fravær af EU-aftaler, når det drejer sig om det med de multinationale selskaber, som ikke betaler skat.

Der er krav om, at de skal dokumentere, at det er de rigtige priser, de tager, når de flytter pengene fra et land til et andet. Det er ikke kun inden for EU's grænser, det er på verdensplan. Et dansk firma skal dokumentere, at de priser, de sælger varer til til datterselskaber i andre lande, er den rigtige pris, altså en markedspris. Således er der allerede lavet love, der er allerede lavet redskaber, på baggrund af hvilke det er muligt at inddrage de her skattekrone.

Det er altså ikke et spørgsmål om, at der er mangel på EU-aftaler. Det er ikke et spørgsmål om, at der er mangel på konsistens, og det er ikke et spørgsmål om, at der er mangel på samarbejde på internationalt plan i forhold til de her regler. Det er et spørgsmål om, at vi mangler en handlekraftig regering, som har tænkt sig at gøre noget ved den lovgivning, de selv har gennemført. Det er ikke EU-aftaler, der er problematikken.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jamen ét er, at man laver aftaler, noget andet er, at man sørger for, at det skal betyde, at aftalerne også effektueres, og det er det, man mangler. Vi mangler, at man fra land til land udveksler oplysninger. Og det, jeg beder regeringen om at sørge for, er, at man i EU-regi sikrer sig, at de oplysninger, der er nødvendige for at skattekontrollere multinationale selskaber, moderselskaber, datterselskaber, udveksles fra land til land.

Det vil sige, at der er et stykke arbejde, som regeringen skal gøre i den her forbindelse, som den tidligere regering heller ikke gjorde. Det er ikke noget med, at jeg siger, at de gjorde det rigtige i den forbindelse.

Men altså: Aftaler er ét, men aftaler, som også effektueres, er noget andet. Det er det, jeg appellerer til regeringen om.

Kl. 10.30

Formanden:

Hr. Kristian Jensen som ordfører.

Kristian Jensen (V):

Det har i hele Venstres historie været en afgørende forudsætning for vores politik, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder. For os er det mere end bare et mundheld. For os er det en politisk målsætning, som vi ønsker at leve op til hver dag.

Det betyder for Venstre, at der er en række punkter i velfærdssamfundet, som vi skal sikre, at alle har fri adgang til. Det drejer sig om de kerneydelser, der kendetegner et velfærdssamfund: uddannelse af høj kvalitet, gode sundhedsydelser uden ventelister, en ordentlig behandling til vores ældre og en tryk og social sikring af de personer, som ikke selv kan forsørge sig og sine.

Vi er meget enige med regeringen, når den i regeringsgrundlaget skriver: Velfærdssamfundet skal hvile på det princip, at mennesker med stærke ressourcer skal hjælpe de svage, der ikke er i stand til at klare sig selv.

Venstre vil sikre velfærdssamfundet ved at inddrage også private leverandører gennem et udbud af opgaver, der sikrer, at opgaverne løses i den rigtige kombination af god kvalitet og lav pris.

Det er vigtigt for Venstre, at det offentlige forbrug kommer under kontrol i modsætning til, hvad der har været tilfældet under den tidligere regering. Uden en stram styring af den offentli-

ge økonomi vil vi ikke kunne sikre den positive udvikling, som er nødvendig for at opretholde den fornuftige og solidariske finansiering af velfærdssamfundet.

Den anden side af en stram styring af det offentlige forbrug er gennemførelsen af skattestoppet, der er det første skridt på vejen til nødvendige og tiltrængte skattelettelser.

Og til hr. Aage Frandsen kan jeg sige, at skattestoppet er til glæde for alle grupper i samfundet. Skattestoppet har allerede haft sin positive virkning for danskerne, idet den nye regering fejede den tidligere regerings finanslovsforslag af bordet. I det forslag gemte der sig en ubehagelig plan om at øge de grønne afgifter med 1 mia. kr. yderligere og dermed gøre det endnu dyrere for danskerne at varme huset op, køre på arbejde, åbne for vandhanen eller tænde for stikkontakten.

Med finanslovsforslaget forfulgte SR-regeringen det spor med højere skatter og afgifter, som havde været lagt siden 1993, hvor grønne afgifter udgjorde en stadig større del af skattebyrden til ugunst for de laveste indkomster.

De grønne afgifter rammer nemlig nogle ganske nødvendige og uundværlige forhold, hvor der ikke er sammenhæng mellem indkomst og forbrug. Derfor blev grupperne med de laveste indkomster hårdest ramt af omlægningerne. Grønne afgifter vender den tunge ende nedad. De rammer de laveste indtægter hårdest. Derfor styrker det den solidariske finansiering af velfærdssamfundet, at regeringen har fejet de gamle planer om højere afgifter af bordet.

Den mest solidariske måde at sikre finansieringen af velfærden i Danmark på er ved at sikre, at så mange som muligt har arbejde, tjener deres egen løn og bidrager til samfundet gennem betaling af skatter. Derfor er det Venstres opfattelse, at regeringen skal arbejde benhårdt på, at så mange som muligt flyttes fra offentlige overførselsindkomster og kommer i fast beskæftigelse.

Det beklagelige resultat trods flere års opsving er, at den tidligere regering desværre ikke har formået at omsætte opsvinget til reelt færre personer på offentlig forsørgelse. Nu som i 1993 er situationen den, at ca. 890.000 personer mellem 15 og 66 år er på offentlig forsørgelse. Derfor er det tvingende nødvendigt med en ny politik for at sikre, at flere kommer i reelt arbejde.

Første skridt på vejen består i at sikre, at de personer, som i dag er ledige, på aktivering eller

placeret andre steder i statistikkerne, hurtigst muligt kommer i arbejde.

Næste skridt bliver at gøre op med den situation, hvor det for hundredtusindvis af danskere ikke kan betale sig at gå på arbejde i forhold til at være på offentlig forsørgelse. Det ønsker Venstre at tage fat på, lige så snart det økonomiske råderum er til stede.

Et stærkt erhvervsliv er for Venstre grundlaget for den offentlige sektor, idet produktion, vækst og arbejdspladser er afgørende for det beskatningsgrundlag, som giver muligheden for at have en offentlig sektor. Derfor ser Venstre frem til regeringens pakke til styrkelse af erhvervslivets konkurrenceevne.

Ved at styrke indsatsen for at få det offentlige forbrug under kontrol, at indføre et skattestop, som også betyder stop for flere grønne afgifter, at forstærke indsatsen for at få flere i arbejde og ikke mindst at styrke erhvervslivets muligheder for at skabe og bevare arbejdspladser, skaber vi det bedste fundament for en fortsat solidarisk finansiering af velfærdssamfundet.

Venstre er ganske tryk ved, at målet nås med den politik, som den nye VK-regering har lagt frem. Derfor skal jeg på vegne af Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Kl. 10.35

Forslag til vedtagelse

Folketinget konstaterer med tilfredshed, at der lægges op til en styrkelse af den solidariske finansiering af velfærdssamfundet, idet

- skattestoppet giver mere købekraft til alle danskere, herunder især grupperne med de laveste indkomster, da skattestoppet betyder et stop for yderligere grønne afgifter, som vender den tunge ende nedad og rammer grupperne med lave indkomster hårdest, og
- der gennem en målrettet prioritering af de offentlige udgifter sikres finansiering til et løft af velfærdssamfundets hovedopgaver, herunder især høj kvalitet i sundhedssystemet, tilfredsstillende ældreomsorg og bedre vilkår for samfundets svageste.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 4).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Jeg har noteret fire korte bemærkninger indtil nu. Først hr. Morten Helveg Petersen.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre er et internationalt parti, og vi mener ikke, at man kan se en diskussion om fremtidens velfærdssamfund fuldstændig løsrevet fra det internationale.

Venstres ordførers indlæg var kemisk rensset for noget, der havde med udlandet at gøre. Det var udelukkende nationale forhold. Så når jeg hører Venstres ordfører tale om, hvordan de bredeste skuldre skal bære det tungeste læs, og at de stærke skal hjælpe dem, der ikke kan, så lyder det jo meget kønt alt sammen. Men mit spørgsmål til Venstres ordfører er:

Hvordan hænger det sammen? Hvad er solidariteten i, at Venstre systematisk agter at finansiere sine valgløfter ved at tage fra de svageste af de svageste på denne her klode ved at skære i dansk ulandsbistand? Hvor er solidariteten hene i det?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Også jeg forarges over, at Venstre kan finde på at sige, at de altid har ment, at det skal være de bredeste skuldre, der skal bære det tungeste læs, for er det ikke sådan, at Den Særlige Pensionsopsparing var bygget op på en sådan måde, at alle betalte 1 pct. i skat og fik det samme ud, når de nåede pensionsalderen – altså at de bredeste skuldre bar det tungeste læs?

Er det ikke også sådan, at et af de første forslag, vi så fra den nye regering, var, at den ville ændre Den Særlige Pensionsopsparing, sådan at man i stedet fik udbetalt det beløb, som man havde indbetalt? Det vil altså sige, at det bliver en situation, hvor de, der er økonomisk dårligst stillede i vores samfund, i fremtiden får mindre udbetalt, når de kommer til pensionsalderen. Det synes jeg er en sjov fortolkning af, at de bredeste skuldre skal bære det tungeste læs.

Formanden:

Hr. Aage Frandsen og derefter hr. Kristian Jensen.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg noterer mig også, som hr. Morten Helveg Petersen gjorde, at Venstre tænker meget dansk, både med hensyn til velfærdssamfundets for-

pligtelser og også med hensyn til problemet omkring finansiering.

Så jeg vil godt også spørge hr. Kristian Jensen: Når skattestoppet kommer til at virke – ikke så meget i 2002, for der har jeg forstået, at der løber regeringen fra løftet om ejendomsværdibeskatningen, men i 2003 skal det jo virke – er det så korrekt, når man i forslaget til vedtagelse siger, at det særligt er dem med de lave indkomster, der har glæde af skattestoppet? Er det ikke netop dem med de høje indkomster, der på det tidspunkt vil have glæde af det?

Så har jeg et andet spørgsmål: Jeg hørte i dag, at man vil afskaffe servicejobordningen for de 48-60-årige. Er det korrekt, at man vil afskaffe denne ordning? Det betyder 3.000 ledige.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg må da meget beklage over for hr. Morten Helveg Petersen og hr. Aage Frandsen, hvis jeg totalt og fuldstændig har misforstået forespørgslen. Jeg troede, at det var en forespørgsel om finansieringen af det danske velfærdssamfund. Nu kan jeg forstå på de to herrer, at det nærmest sådan er det globale velfærdssamfund, som man skulle klare i dagens forespørgsel her.

Kl. 10.40

Til hr. Morten Helveg Petersen: Så er det også hr. Morten Helveg Petersen bevidst og kendt, at med de besparelser og omlægninger, vi fra Venstre og fra regeringens side foreslår på ulandsbistanden, vil Danmark stadig væk være blandt de lande i verden, der har det allerallerhøjeste bidrag til ulandsbistand.

Jeg tror på, at det, der for alvor hjælper, lige så meget er, at vi sørger for at få åbnet vores markeder; at vi sikrer, at vi har en mulighed for samhandel; at de lande, som skal sælge varer, også får en åben adgang til det danske og det europæiske marked i højere grad, end at vi sender fattigdomshjælp ud. Så er det netop vigtigt at holde sig for øje, at regeringen styrker den politik i ulandsbistanden, at den går til fattigdomsbekæmpelse og til de allerfattigste områder.

Til fru Pernille Rosenkrantz-Theil kan jeg bare sige, at Venstre fra starten har sagt, at det, der i 1997 blev vedtaget som Den Midlertidige Pensionsopsparing, og de principper, der lå bag, dengang man vedtog den med Venstres stemmer, altid har været det, Venstre har stået for, nemlig at det er en pensionsopsparing, hvor det, man betaler ind, er det, man får ud.

Det, som den socialdemokratiske regering – efter i første omgang at kalde det her en logisk og rimelig ordning – ændrede det til, var nemlig en skat. En skat, som de blev tvunget til bl.a. på baggrund af det knæfald for venstrefløjen, som de gennemførte med pinsepakken.

Nu lyser den røde lampe, men til hr. Aage Frandsen kan jeg bare nå at sige, at regeringen lever hundrede procent op til skattestoppet. Vi foreslår ingen nye skatte og afgifter sat i vejret.

Med hensyn til servicejobordningen får jeg lige så mange nyheder i pressen som hr. Aage Frandsen, og jeg håber, at vi må vente med resten, til vi får finanslovdebatten senere på måneden.

Formanden:

Så er det hr. Jacob Buksti og derefter hr. Ole M. Nielsen og hr. Aage Frandsen.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Der er jo ikke et øje tørt, når man hører hr. Kristian Jensen som Venstres ordfører sige, at Venstres politik er, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder. Det giver jo virkelig basis for en fælles politik.

Men jeg synes, der må være grænser for, hvor mange manipulationer man kan sætte ind i et forslag til vedtagelse. Man siger, at det er de grønne afgifter, der er de tungeste byrder på de laveste indkomster, og derfor skal de altså være omfattet af skattestoppet. Så vil jeg gerne spørge hr. Kristian Jensen: Er det ikke korrekt – eller er der noget, som jeg har overset – at regeringen netop ikke fjerner stigningen i de grønne afgifter, som var vedtaget af den tidligere regering? De grønne afgifter slår altså igennem.

Er det ikke også rigtigt, at netop som kompensation for det omfattede den tidligere regerings forslag til finanslov en skattelettelse på 3,8 mia. kr., primært givet til de små indkomster, ved at man sænkede bundskattegrænsen med 0,75 pct. og hævede grænsen mellem bundskat og mellemskat, altså at kompensationen primært har været til de lave indkomster?

Det glemmer hr. Kristian Jensen og for den sags skyld skatteministeren at indvie befolkningen i.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Den borgerlige regering benytter sig af nogle flotte ord: frihed og selvudfoldelse og solidari-

tet. Det er sådan nogle ord, man hører igen og igen.

Jeg synes, at der er noget, der strider imod hinanden. Når statsministeren snakker om frihed, om det der store, flotte træ, der skal have plads til at udfolde sig, så kan man spørge: Hvor mange små planter skal det gå ud over, at det der træ skal have ret til at udfolde sig? Frihed er jo ikke sådan en uendelig masse, man kan tage af. Ingen kan få frihed, uden at det begrænser nogle andre, og derfor passer det ikke sammen med solidariteten.

Selvudfoldelse? Jamen selvudfoldelse er på andres bekostning. Jeg er helt enig i, at erhvervslevet og markedsøkonomien fungerer fantastisk med selvudfoldelse og frihed, men vi har jo netop gennem 100 år opbygget et samfund, hvor vi har prøvet at søge en balance imellem markedsøkonomiens fantastiske evne til at skabe resultater og det at sikre også en solidaritet i samfundet.

Jeg mærker tydeligt – desværre allerede i den tidligere regerings tid – at forståelsen for solidaritet i samfundet er svigtende.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

For at komme lidt tættere på det, jeg berørte omkring Venstres manglende interesse for, at Danmark er en del af en omverden, vil jeg godt præcisere mine spørgsmål.

Mener Venstre, at man bare kan have Danmark for sig og andre lande for sig, når det drejer sig om beskatning af multinationale selskaber og andre ting, der foregår over landegrænserne?

Mener Venstre, at man bare skal se til, at afgifter i andre lande er lave, og at vi tvinges til at sætte vores afgifter ned på f.eks. cigaretter, samtidig med at man kører kampagner og fortæller, at man dør af at ryge?

Mener Venstre, at grænseoverskridende problemer af miljømæssig karakter også bare skal være, som de er, og at man ikke skal bruge afgiftssystemet til at sikre, at andre EU-lande ligesom vi har nogle afgifter af minimumskaraktter, så man sikrer miljøet, ud fra at det er grænseoverskridende problemer?

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Hr. Jacob Buksti startede nærmest, som om det var en helt ny oplysning for ham, at grønne af-

gifter skulle vende den tunge ende nedad. Jeg håber, at det er klart for hr. Jacob Buksti, at de grønne afgifter vender den tunge nedad og rammer de laveste indkomstgrupper hårdere.

Så er det rigtigt, at regeringen har valgt at stå ved de vedtagne skatteomlægninger, der er, både dem, som giver et løft nogle steder, og dem, der giver borgerne flere penge andre steder.

Men hr. Jacob Buksti er forhåbentlig klar over, at den regering, der sad indtil valget, og den regering, der havde medlemmer fra hans parti, i finanslovforslaget for 2002 planlagde 1 mia. kr. i nye grønne afgifter, grønne afgifter, som overhovedet ikke er i spil i den skatteomlægning, der fandt sted ved nytår, men grønne afgifter, som yderligere skulle lægges på danskerne og yderligere skulle belaste de laveste indkomster.

Til hr. Ole M. Nielsen: For mig går grænsen for frihed dér, hvor min frihed begrænser din frihed. Jeg skal ikke have frihed på bekostning af andre, men jeg skal have frihed til at udfolde mig, indtil jeg kommer til den grænse, hvor jeg begrænser andres ret til at udfolde sig. Og når denne regering ønsker at indføre f.eks. valgfrihed på de sociale områder, så er det jo ikke valgfrihed på bekostning af noget andet end på bekostning af de stive systemer, som har knættet folks ret til at vælge selv.

Så vil jeg sige, at for mig er frihed heller ikke friheden til at bruge skatteborgernes penge en masse. Derfor har denne her regering været igennem en række omprioriteringer, som vi bakker fuldt op om i Venstre, omprioriteringer, hvor man vælger at bruge de skattepenge, som borgerne afleverer, på en anden måde til gavn for den sociale tryghed og også til gavn for, at man får valgfrihed i systemerne.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg bare sige, at hvis det at gennemføre disse internationale beskatninger var så nemt, som hr. Aage Frandsen lagde op til, kan det undre, at der har været en regering igennem næsten 9 år, som hr. Aage Frandsens parti har bakket trofast op om og gennemført store skattereformer med, som ikke har taget hul på dette.

Og så kan jeg være imponeret over, at hr. Aage Frandsen nu udvider SF's lyst til skattestigninger til åbenbart også at omfatte skattestigninger i Tyskland.

Formanden:

Så er det hr. Morten Helveg Petersen. Derefter fru Line Barfod og fru Pernille Rosenkrantz-Theil.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg argumenterede ikke for, at det her skulle være en international debat, da jeg kritiserede Venstres ordførers indlæg.

Det, jeg kritiserede, var, at Venstres ordfører ikke nævnte udlandet med ét eneste ord, og at en diskussion om fremtidens velfærdssamfund i Danmark ikke berørte udlandet overhovedet. Det er lidt af en bedrift, i betragtning af at Danmark er en lille, åben økonomi, der samhandler, der investerer, der i høj grad er afhængig af konjunkturforskel i den øvrige verden. Hvordan man kan undgå at nævne udlandet, er mig lidt af en gåde.

Så fremkommer hr. Kristian Jensen med en ny, spændende tese. Som jeg forstod hr. Kristian Jensens svar på mit spørgsmål, gik det ud på, at den nye regering ville styrke fattigdomsorientering i dansk ulandsbistand, man ville styrke fattigdomsorienteringen og dermed gøre den mere solidarisk. Sådan forstod jeg svaret.

Mit spørgsmål til hr. Kristian Jensen må derfor naturligvis være: Hvordan i alverden styrker man en fattigdomsorientering ved at fortage drastiske besparelser i ulandsbistanden? Hvordan hænger det sammen? Det er da ikke særlig solidarisk.

Kl. 10.50

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ligesom flere andre er jeg også dybt forundret over at høre Venstre tale om solidaritet, og at det er de bredeste skuldre, der skal bære de tungeste byrder. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvordan det hænger sammen med den politik, som regeringen i øvrigt har fremlagt, herunder både nedskæringer på ulandsbistand og de andre nedskæringer, man laver. Også nogle af de nedskæringer, man laver nu omkring råd og nævn og puljer, hvor en del af det, man laver, f.eks. er, at man fjerner tilskuddet til mad, så børn, der ikke får mad hjemmefra og ikke får en ordentlig kost, kan få noget mad i skolen og i daginstitutionerne.

Jeg forstår heller ikke, hvordan det, at man nu taler så meget om solidaritet, hænger sammen med, at man nu inden for ulandsbistanden kun

vil fokusere på fattigdom, og at man også i forhold til den danske velfærd kun taler om de allersvageste og siger, at det er narkomaner, hjemløse og prostituerede, der skal hjælpes. Selvfølgelig skal de hjælpes, men det er altså et problem, hvis man kun hjælper de grupper og overhovedet ikke kigger på resten af alle de mange, der har behov for hjælp for ikke at komme til at tilhøre de allersvageste i samfundet.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg er da glad for, at også Venstres ordfører kan huske, at de var med til at indføre Den Særlige Pensionsopsparing i dens usolidariske form.

Og jeg er da også glad for, at Venstres ordfører kan huske, at venstrefløjten var med til at indføre en solidarisk model for Den Særlige Pensionsopsparing. For det gør det jo klokkeklart, at Venstre altid har ønsket en usolidarisk model. Det er ikke noget nyt for Venstres vedkommende, sådan var det også i 1997, for det er nemlig sådan, at Venstre aldrig har villet have, at de bredeste skuldre skulle bære det tungeste læs.

Jeg ville blot ønske, at Venstre ville erkende, at det er på den måde, at Den Særlige Pensionsopsparing er et eksempel på, at Venstre ikke ønsker, at de bredeste skuldre skal bære det tungeste læs. Ligesom jeg synes, at det ville være rart, hvis Venstre erkendte, at den lovændring, de går ind og laver, betyder det stik modsatte, nemlig, at de fattigste pensionister i Danmark i fremtiden skal have endnu mindre at leve for. Og jeg vil gerne have, at Venstre erkender, at der ikke er sammenhæng mellem, at man på den ene side siger, at de bredeste skuldre skal bære det tungeste læs, og at man på den anden side siger, at de fattigste pensionister skal have mindre at leve for.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg nåede ikke før at korrigere hr. Morten Helveg Petersens vildfarelse, men det skal jeg så gøre nu.

I mit indlæg nævnte jeg udlandet med den bemærkning, at vi så frem til, at regeringen ville styrke det danske erhvervslivs konkurrenceevne med den konkurrenceevnepakke, der kommer. Vi mener netop, at dansk erhvervsliv har brug for en styrkelse af konkurrenceevnen over for udlandet, fordi vi har haft det problem, at den tidligere regering har set erhvervslivets pengekasser som stort set deres egne og dermed, når

der manglede penge, strammede kredittider m.v. og dermed gjorde det sværere for danske virksomheder at konkurrere med udenlandske virksomheder.

Til fru Barfod vil jeg sige, at når vi har valgt at gå ind og kigge på de puljer og fjerne de tilskud til puljer, råd og nævn, som vi nu har lagt frem sidste fredag, er det netop, fordi denne regering har valgt at lave en omprioritering.

Vi har valgt, også med Venstres klare opbakning, at sige: Det, vi ønsker, er en bedre ældrepleje, en ældrepleje, hvor de ældre får mulighed for at vælge selv; at vi har et sundhedssystem, der behandler vores mennesker, når de er syge, og ikke sender dem på venteliste; at vi har en barselorlov, der giver forældrene en fleksibilitet til at indrette sig efter de ønsker, de måtte have, og en mulighed for at gå hjemme med barnet i hele dets første leveår.

Til fru Pernille Rosenkrantz-Theil skal jeg så gentage, at Venstre synes, at en pensionsopsparing netop skal være en pensionsopsparing. Og det er sådan med en pensionsopsparing – det kan jeg også sige med min civile kasket som bankassistent – at det, man betaler ind på en opsparing, er det, man får ud med tillæg af de renter og det afkast, der måtte være.

Når vi i Venstre støttede, at der blev indført en midlertidig pensionsopsparing, var det netop med det formål, at det, der bliver betalt ind, også er det, der kommer ud. Og det står vi selvfølgelig ved. Det, vi lovede i 1997, er også det, vi står ved nu her, og derfor er det det forslag, der vil blive lagt frem, og som vil blive gennemført.

Formanden:

Hr. Jacob Buksti, og derefter hr. Aage Frandsen og hr. Ole M. Nielsen.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg kan forstå, at hr. Kristian Jensen er meget optaget af virkningen af grønne afgifter. Jeg vil gerne bede hr. Kristian Jensen bekræfte, at i den tidligere regerings finanslovsforslag – og dermed også overvintret i den nye regerings – ligger der en skattelettelse i konsekvens af pinsepakken på 3,8 mia. kr. primært indrettet således, at skattelettelsen gives til de lave indkomster. Er det rigtigt, ja eller nej? Og jeg vil godt sige, at det er rigtigt.

Så synes jeg, det efterhånden er pinagtigt at høre Venstres bortforklaringer om skattestop. Så

sent som i dagens aviser kan man jo se statsministeren underkende finansministeren i retning af, at finansministeren skulle have sagt, at når det er sådan, at man gør skatten op i 2002, så er der ingen, som har betalt mere end i 2001. Og det skal statsministeren ikke turde garantere, hvad jeg sådan set godt kan forstå.

Man kan jo bare se hele situationen omkring den kommunale ejendomsværdibeskatning, hvordan man har misinformeret fra Venstres side og gør det den dag i dag. En hvilken som helst borger kan gå ind på Venstres hjemmeside, og så kan man se den fejlagtige information om, at det gælder for 2001.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Først et par serviceoplysninger til hr. Kristian Jensen.

For det første: SF har i skatteforslaget, som vi har fremlagt, ikke foreslået skattestigninger generelt. Det balancerer. Vi flytter om, så man får lettelse nogle steder, stigninger andre steder.

For det andet: Nogle af de ting, der lå i den daværende regerings tanker om grønne afgifter, viste det sig ret hurtigt med nogle stigninger omkring vand og så noget med justeringer, rene justeringer, at der ikke var flertal for. Så det er ikke noget med, at nu undgår man det på grund af den her regering. Det var ikke sket under nogen omstændigheder.

For det tredje: SF har tidligere fremsat et forslag, som var betydelig mere vidtgående omkring den internationale skattepolitik, end det, der ligger i den her vedtagelse i dag. Det gjorde vi i 1999. Det er ikke noget, vi finder på ved den her lejlighed.

Så vil jeg godt spørge hr. Kristian Jensen: Er det virkelig sådan, at Venstre overhovedet ikke vil bruge EU eller andre internationale fora til at sikre, at multinationale selskaber bliver beskattet mere, og at man får minimumsregler omkring skat med hensyn til miljø- og sundhedsproblemer, og at man i det hele taget vil holde sig til, at skattepolitik er et rent dansk anliggende, altså virkelig et nationalt Venstresynspunkt?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg må endnu en gang bede Venstres ordfører overveje den kendsgerning, at ingen kan få bare en lille smule mere frihed, uden at nogle andre må afgive noget – uden at det begrænser nogle andre.

Det kan jo også være aktuelt. Vi er jo enige om, Venstres ordfører og jeg, at vi ønsker mere frihed på arbejdsmarkedet for den enkelte. Det er, fordi vi mener, at situationen er løbet fra den stilling, der har været, hvor man for at opnå noget for sig selv måtte indgå i en solidaritet.

Der mener vi så, at tiden er en anden nu, hvor man ikke skal sælge ud af sin personlige frihed på solidaritetens alter. Men det er jo klart, at ingen kan få mere frihed, uden at det går ud over, i det tilfælde, solidariteten.

Det er derfor, jeg angriber de der flotte ord, som Venstre slynger om sig med, frihed og solidaritet. Frihed og solidaritet er faktisk to alen ud af det samme stykke. Forkorter man det ene lidt, så forlænger man det andet og omvendt.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Til hr. Jacob Buksti skal jeg blot gentage, at regeringen har valgt at stå ved de vedtagne skatteomlægninger, der er. Det sagde jeg også i det foregående indlæg. Men hvis hr. Jacob Buksti var fraværende, skal jeg sige det nu. Der har hr. Jacob Buksti så redegjort for, at det er nogle omlægninger i de grønne afgifter og sænkning af bundskatterne.

Men jeg spurgte hr. Jacob Buksti, om han var klar over, at der i den tidligere regerings forslag til finanslov for 2002 lå et forslag om at hæve de grønne afgifter med yderligere 1 mia. kr. At hr. Jacob Buksti vælger ikke at kommentere det, tager jeg så som en indrømmelse – den, der tier, samtykker – og som en erkendelse af, at regeringen rent faktisk havde planer om at hæve de grønne afgifter med yderligere 1 mia. kr. på trods af, at den tidligere skatteminister, hr. Ole Stavad, til Jyllands-Posten i december 2000 sagde:

»Ja, jeg fornemmer, at mange mener, at smertegrænsen er nået.«

Kl. 11.00

Det var altså smertegrænsen for grønne afgifter, tidligere skatteminister hr. Ole Stavad talte om.

Når jeg var inde på hr. Aage Frandsens lyst til skattestigninger, var det, fordi hvis man gennemførte det, som hr. Aage Frandsen sagde, ville det betyde, at hr. Aage Frandsen gik ind for afgiftsstigninger i Tyskland. Jeg mener, at vi bør se på de problemer, der er med beskatningen af selskaber, netop i de internationale fora og finde de løsninger, der måtte være dér, det være sig OECD eller EU.

Til hr. Ole M. Nielsen må jeg sige, at hvis vi i fællesskab, regeringspartierne og bl.a. Kristeligt Folkeparti, vælger f.eks. at tilbyde en større valgfrihed for ældre i hjemmeplejen, hvem er det så, den valgfrihed tages fra? Man kan selvfølgelig anføre, at man tager den valgfrihed fra de systembevarere og de formyndere, der måtte sidde rundt omkring, men i givet fald kan jeg blot på Venstres vegne sige, at vi fuldt ud er klar til at fjerne den valgfrihed til at nægte andre retten til at bestemme selv.

Formanden:

Hr. Morten Helveg Petersen. Derefter fru Line Barfod og hr. Jakob Buksti. Så har jeg ikke flere på listen i denne omgang. Det er ikke en opfordring til, at flere skal melde sig.

(Kort bemærkning.):

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg må jo indrømme, at jeg skylder Venstres ordfører en indrømmelse. Det er rigtigt, at ordet konkurrenceevne indgik i Venstres ordførers tale. Det har jo også noget med udlandet at gøre, så 100 pct. kemisk rensed for det internationale var talen vel strengt taget ikke; det må jeg medgive. Det er måske kun 99 pct.

Konkurrenceevnen – ja, den vedrører jo så bl.a. vores overskud på handels- og betalingsbalancen. Vi står jo i en situation, hvor vi har nærmest historiske overskud på de to balancer. I den situation agter den nye regering at skære i dansk ulandsbistand, samtidig med at vi har rekordoverskud i forhold til vores samkvem med udlandet. Hvor er solidariteten i det henne? Den sammenhæng kan jeg ikke finde, og Venstres ordfører skylder en forklaring på det.

Derudover skylder Venstres ordfører en forklaring på den her tese, som er meget interessant, og som virkelig fortjener nogle flere ord med på vejen. Som jeg forstod Venstres ordførers svar på mit første spørgsmål, så gik svaret på, at regeringen ville styrke bekæmpelsen af fattigdom. Vi mangler stadig væk at få belyst og få sat nogle ord på, hvordan i alverden man styrker bekæmpelse af fattigdom ved at skære i dansk ulandsbistand. Det svar mangler vi stadig væk fra hr. Kristian Jensen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Venstres ordfører var i sin ordførertale inde på, at solidariteten også handlede om de laveste indkomster, og at der var flere, der skulle i arbej-

de. Venstres ordfører anførte, at der er hundredtusinder, for hvem det ikke kan betale sig at få et arbejde.

Jeg ved ikke, hvor Venstres ordfører har fået det tal fra. Det vil jeg meget gerne se lidt nærmere på, for det er i hvert fald ikke den erfaring, jeg har, fra de mange mennesker, jeg har mødt. Det er rigtigt, at der er nogle ganske få, og det vil vi meget gerne være med til at ændre på, så man f.eks. ikke skærer i ægtefællens kontanthjælp, hvis den ene kommer i arbejde. Men det er altså ganske få, der har det problem.

Derfor vil jeg gerne høre, hvor tallet kommer fra, og hvad man så vil gøre for at løse problemet. Vil man skære i ydelserne til dem, der ikke er i arbejde, eller vil man tværtimod hæve lønningerne for dem, der kommer i arbejde?

Hvordan vil man skaffe job? For vi er helt enige i, at det er et stort problem, at der er mange mennesker, der ikke er i arbejde. Dermed er vi også uenige med regeringens miljøminister, som i dag udtaler, at arbejdsløshed ikke længere er noget problem på samfundets dagsorden.

Det mener vi det stadig vil være, og vi vil gerne høre, hvad det er for nogle forslag, Venstre har til, hvordan man skaffer flere i arbejde.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Venstres ordfører er jo tilsyneladende en behændig jonglør. Tallene ryger op i luften, og de grønne afgifter kan vi se hele tiden, dem får vi tal på: så og så mange milliarder. Man vedstår det, den tidligere regering har gjort. Der er også nogle lempelser. Der får vi ingen milliarder.

Men er det ikke rigtigt, at lempelserne i den tidligere regerings politik var større end stigningerne? Jo, det er. Derfor er det en grov manipulation, som Venstres ordfører her fremkommer med. Det bliver jeg nødt til at fastholde. Det kan man slå op, og jeg kan gå ned og gøre det, for jeg var ikke fraværende. Jeg sidder lige dernede foran hr. Kristian Jensen.

Det andet, som jeg vil sige til hr. Kristian Jensen, er, at hr. Kristian Jensen var optaget af, at der ikke var kommet færre mennesker på offentlig forsørgelse under den tidligere regering. Der var faktisk lige mange. Er hr. Kristian Jensen enig i, at det skyldes, at stigningen primært har været på folk på SU og barsel? Eller omvendt: Er det et problem, at vi får flere folk på uddannelsesstøtte og på barsel? Efter vores opfattelse er det en del af løsningen.

Endelig: Når skattestoppet skal være en del af styringen af de offentlige udgifter, hvordan kan det så være, at regeringen åbner den ene nye fradragsmulighed efter den anden, som slår et stort hul i kassen?

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Til hr. Morten Helveg Petersen vil jeg blot sige, at det naturligvis er muligt at øge fattigdomsorienteringen, også selv om man gennemfører en fastfrysning af ulandsbistanden på 1999-niveau. Det er et spørgsmål om, hvilke kriterier man vælger at lægge ind i den ulandsbistand, der er. Jeg vil bare understrege, at selv med den fastfrysning, som den nye regering har lagt op til, vil Danmark være et af de lande i verden, der bidrager allerallermest overhovedet i forhold til bruttonationalproduktet og langt mere end de omkringliggende lande i EU.

Over for fru Line Barfod vil jeg nævne bare to steder, hvor tallene, der viser, at det ikke kan betale sig at arbejde, kan findes: Rockwool Fondens undersøgelse fra et par år siden samt Finansministeriets redegørelse fra sidste år, hvor Finansministeriet godt nok skød noget lavere end Rockwool Fonden, men trods alt sagde, at 250.000 mennesker har det problem, at det for dem ikke kan betale sig at gå på arbejde, da gevinsten ved at gå på arbejde maksimalt er 500 kr. i forhold til ikke at være på arbejde. Så dér kan man studere problemstillingerne nærmere.

Og jeg vil bare sige, at beskæftigelsesministeren har fremlagt et udvalgsarbejde, der skal arbejde for bedre aktivering og formidling, flere ældre i arbejde, at unge kommer hurtigere på arbejdsmarkedet, kvalificering af arbejdsstyrken, indvandrere i arbejde, færre administrative byrder og til sidst, at det skal kunne betale sig at arbejde. Det kan findes på Beskæftigelsesministeriets hjemmeside.

Til hr. Jacob Buksti er blot at sige, at de tal, hr. Jacob Buksti nævnte, er rigtige, men de tal, hr. Jacob Buksti ikke nævnte, må jeg konstatere også er rigtige, da hr. Jacob Buksti stadig væk ikke har turdet fremføre en benægtelse af, at regeringen planlagde nye grønne afgifter for 1 mia. kr. og yderligere skatter og afgifter for også 1 mia. kr. Så hvis den daværende regering havde fået lov til at fortsætte, havde danskerne samlet set været ramt af yderligere grønne og andre afgifter.

Formanden:

Det kniber lidt med at kende forskel på den røde og den gule lampe, men vi fortsætter debatten.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Til hr. Kristian Jensens påstand om, at frit valg af hjemmehjælp ikke koster nogen noget: Jo, men det er somme tider, man lige skal en tur op omkring hovedet for at forstå principielle sammenhænge.

Det er da klart, for frit valg af hjemmehjælp betyder jo, at der skal stå en kapacitet til rådighed. Det vil sige, at man tager noget fra en anden side. Der skal være et udbud og en kapacitet til rådighed, som er dyrere og måske dyrere end at have et offentligt system, der fungerer, så man slet ikke har behov for et frit valg. Det er en situation, som jeg faktisk hellere ville have. Men det er helt klart, at frit valg også koster noget, for der skal være et ekstra udbud, for at det frie valg kan fungere, og det koster ressourcer, som går fra et andet sted i systemet.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Der er jo ikke nogen tvivl om, at vi alle sammen ønsker et forbedret sygehusvæsen. Der er heller ikke nogen tvivl om, at i hvert fald en del af de folk, der sidder her i Folketinget, er imod mange af de nedskæringer, som den nye regering kommer med. Det er bl.a. nedskæringer i væsentlige dele af vores velfærdssamfund, nemlig nedskæringer på 1 mia. kr. på uddannelsesområdet, nedskæringer på 1,7 mia. kr. på ulandsbistanden, færre penge til de 25-29-årige arbejdsløse og fyringer inden for den offentlige sektor. Det er ting, jeg umiddelbart ikke synes er særlig positive. Selvfølgelig ved vi ikke noget præcist endnu, finansloven er jo ikke fremlagt, men det er de toner, der lyder.

Jeg ville gerne spørge Venstres ordfører, om det er sådan, at Venstre stadig væk efter valget er interesseret i at inddrage de 5 mia. kr. minimum – det er det laveste tal, vi har hørt – som ligger og flyder rundt i det danske samfund i hænderne på de multinationale selskaber, og som burde være i hænderne på den danske statskasse, eller om det blot var valgflæsk fra Venstres side under valgkampen, at de sagde, at de var interesseret i at inddrage de penge.

Kl. 11.10

Jeg vil også gerne spørge Venstre, om det ikke er sådan, at netop de penge, man kan inddrage

fra de multinationale selskaber, hvis altså Venstre stadig er interesseret heri, ville kunne anvendes, sådan at man slap for de nedskæringer i den offentlige sektor og på velfærdssamfundet, som Venstre har bebudet.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Når jeg hører hr. Ole M. Niensens fremlægning, er det for mig nærmest en bekræftelse af, at man godt kan give mere frihed uden at få mindre frihed andre steder. Det er lidt afhængigt af, hvorfra man prioriterer midlerne væk, og til hvilke områder der ikke skal prioriteres midler.

Det er rigtigt, at giver vi øget valgfrihed i ældreplejen, så kræver det flere midler, og derfor er det også, at vi fra Venstres side har sagt, at til det område skal der afsættes 0,5 mia. kr. ekstra. Spørgsmålet er så: Hvorfra prioriteres de midler? Hvis man kan finde de midler, som vi har foreslået, på f.eks. overflødige råd, nævn, udvalg, centre og puljer og vi kan blive enige om, at de er overflødige, så giver man vel frihed nogle steder, uden at man prioriterer den væk andre steder fra?

Over for fru Pernille Rosenkrantz-Theil skal jeg ikke forsøge at slå mig op, som om jeg er dybt erfaren i politik og har gået herinde i mange år, men jeg vil alligevel tillade mig at sige, at man ikke på dette sted skal tro på alt, hvad der lyder af rygter på gangen, og man skal ikke tro, at alt, hvad der står i avisen af store overskrifter, også vil være realiteter.

Jeg synes, at vi skal lade forventningens glæde vare lidt endnu og så vente til den 29. januar og se det udspil til en ny finanslov for år 2002, som regeringen kommer med. Da er jeg sikker på, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil og alle vi andre vil få svar på mange af de spørgsmål, vi måtte have.

Formanden:

Hr. Jacob Buksti som ordfører.

Jacob Buksti (S):

Jeg vil da godt først sige til Venstres ordfører, at uanset hvordan man regner grønne afgifter ud, så tror jeg, Venstres ordfører er enig i, at en stigning i de grønne afgifter på ca. 1 mia. kr. er en mindre stigning end den lettelse på de 3,8 mia. kr. Sådan er den almindelige regnebog altså.

Når det er sagt, vil jeg sige, at det jo er bemærkelsesværdigt, som alle partier synes at bakke op bag det eksisterende velfærdssam-

fund. Ja, der er jo nærmest tale om en sand kamp for at overgå hinanden for at sikre forbedringer. Men velfærdssamfundet, som vi kender det i dag, er jo ikke kommet af sig selv. Det er et resultat af en lang, sej kamp, hvor partier, der nu gør sig til velfærdssamfundets sande forkæmpere, kun nødtvungent har medvirket til, at vi er kommet dertil, hvor vi er i dag.

Derfor er det også afgørende at søge afdækket, hvad der skjuler sig bag regeringens og regeringspartierne fine retorik, og hvad konsekvenserne af de gennemførte tiltag vil være, ikke kun for den enkeltes velfærd, men for selve den grundlæggende model, som velfærdssamfundet bygger på.

Det kendetegnende for et velfærdssamfund er jo, at der sker en omfordeling af de økonomiske midler og muligheder dels via indretningen af finansieringen og dels via sammensætningen af de ydelser, der leveres. Det kan gøres på forskellig måde, og virkningen på den økonomiske fordeling kan være større eller mindre. Indretningen af velfærdssamfundet er derfor central i hele den politiske kamp, og derfor er ændringer i finansieringen og ydelserne det naturligvis også.

Den danske velfærdsmodel er karakteriseret ved, at den omfatter alle og hviler på en solidarisk finansiering, primært over skattesystemet. Der sker en klar omfordeling til fordel for de svagere grupper, samtidig med at man har en række fundamentale rettigheder, alene i kraft af at man er borger i samfundet. Det gælder børneopasning, uddannelse, sygehus, sundhedsbehandling samt ældreomsorg m.v.

Men sådan behøver det ikke at være. I nogle lande er velfærdssamfundet således primært bygget op på et forsikringsprincip, og andre steder er der alene tale om fattigdomsforsørgelse, altså at de offentlige ydelser alene rettes mod dem, som defineres som fattige, mens resten må klare sig selv.

Den danske solidariske skattefinansierede velfærdsmodel er imidlertid særlig sårbar, fordi finansieringskilderne risikerer at tørre ud dels på grund af regeringens systematiske angreb på velfærdssamfundets indtægtskilder og indtægtsgrundlag og dels på grund af den demografiske udvikling og et stigende internationalt pres. Samtidig kan vi så se en tendens til, at når velstanden øges i samfundet, så øges også forventningerne om mere og bedre service blandt borgere og erhvervslivet.

Det er derfor uforståeligt for os, at regeringen som en af dens første handlinger valgte at opløse den skattekommission, som netop skulle analysere disse udfordringer med henblik på at afdække, hvilke muligheder der måtte være for ændringer og tilpasninger i fremtiden.

Kl. 11.15

Det er også tankevækkende, at et af kommissionens medlemmer, professor Peter Birch Sørensen, netop af den norske regering er blevet bedt om at indtræde i en norsk skattekommission om fremtidens velfærdssamfund. Den norske regering har altså ikke samme vi alene videopfattelse, som den danske regering har.

Det internationale pres handler jo ikke bare om tabt skatteprovenu som følge af grænsehandel. Et større og mindre gennemskueligt problem er beskatningen af virksomheder og renteindtægter. Der er virkelig behov for internationale regler, og her vil EU kunne spille en afgørende betydning. Vi kan allerede se, at uden fælles regler udtyndes det økonomiske grundlag for velfærdssamfundet.

Med skattestoppet har regeringen i realiteten bragt sig i en situation, hvor man svækker velfærdssamfundets finansieringskilder, mens det allerede er under pres. Problemet forstærkes yderligere af, at regeringen synes at ville løse alle mulige problemer ved at åbne nye fradrags- og afskrivningsmuligheder, og regeringen synes også fanget i det problem, der består i, at der i de kommende år vil blive færre og færre erhvervsaktive til at forsørge flere og flere.

Jeg kan forstå, at regeringen kæmper for velfærdssamfundet og forbedringer af det på en række områder. Derfor må der jo skaffes andre finansieringskilder, og der vil nødvendigvis blive tale om en række massive offentlige besparelser i fremtiden – besparelser, som ikke kan undgå at ramme dybt ned i de eksisterende velfærdsordninger. Beskæringer af støtten til de fattige uland og nedlæggelse af offentlige råd og nævn kan jo ikke gøre det i længden.

Presset vil øges, og spørgsmålet er, om vi virkelig kan tro på, at regeringen ikke vil gennemføre omfattende brugerbetalingsordninger og forsikringsystemer for at sikre finansieringen. Det er muligt, at regeringen ikke vedkender sig statsministerens minimalstatstanker, men konsekvenserne i regeringens politik synes at være, at vi bevæger os i den retning. Det er Socialdemokratiet modstander af, det vil vi kæmpe imod, og kun hvis regeringen vil garantere, at det ikke er den vej, man er ved at betrede, er der

håb om, at vi også i fremtiden kan fastholde og udvikle et velfærdssamfund med en retfærdig fordeling, som giver udviklingsmuligheder for de mange og tager hånd om de svage.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Nu var hr. Jacob Buksti selv til sidst inde på det problem, at der bliver færre på arbejdsmarkedet i årene fremover, og det giver mig anledning til at stille et spørgsmål, som måske også kunne være en besvarelse af noget af det, hr. Buksti spurgte mig om, men som jeg ikke havde tid til at svare på.

Er hr. Jacob Buksti enig med daværende finansminister, fru Pia Gjellerup, i, at antallet af personer mellem 15 og 66 år på overførselsindkomst i 1992 var 879.000 og i 2001 878.000, når man ikke medregner SU-modtagere? Og er det ikke et problem, at der har været et opsving i den internationale økonomi, uden at det overhovedet kan ses i Danmark, ved at der er færre mennesker på offentlig forsørgelse? Og er der ikke netop derfor brug for, at den nye regering tager fat med en ny politik?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg må sige, at hr. Jacob Buksti skylder en forklaring på, hvad det er for systematiske angreb på velfærdssamfundet og dets indtægtskilder, regeringen er i gang med. Hvis et skattestop – altså det, at man stopper den evindelige stigning af skatter og afgifter – skulle være et systematisk angreb, er det jo en ren tilståelsessag fra Socialdemokratiets side.

Så må jeg altså også sige, at hvis man vil kalde det minimalstatstanker, når det, vi gør, er, at vi på finansloven laver en prioritering, tager nogle penge ét sted og putter dem ind i den offentlige sektor et andet sted, altså bevarer den offentlige sektor – og vi taler om kun 5-7 mia. kr. ud af 450 mia. kr. – ja, hvis det er minimalstatstanker, så hedder jeg hr. Keld Albrechtsen.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jamen jeg vil da gerne takke hr. Keld Albrechtsen, fordi han så magtfuldt satte tingene på plads.

Til hr. Kristian Jensen vil jeg bare sige, at det er sådan, at antallet af overførselsindkomstmodtagere var i 1994 279.000 og i 2000 225.000, af

kontanthjælpsmodtagere var der 239.000 i 1994 og 95.000 i 2000, osv. Der er kun sket en stigning i antallet af personer, der er på barselorlov eller modtager SU.

Så er det i øvrigt interessant, at regeringens forslag til, hvordan man får flere ud på arbejdsmarkedet, åbenbart er, at de unge mennesker skal hurtigere igennem uddannelsessystemet, og at der skal gennemføres et beskæftigelsesfradrag på 15 pct., som skal aftrappes for indkomster mellem 180.000 kr. og 230.000 kr. Alle med bare en lille smule indsigt i, hvordan sådan noget virker, ved jo – det har statsministeren også sagt – at en aftrapning af et fradrag betragtes som en skattestigning. Det betyder, at Venstre og regeringen vil skærpe marginals-katten, skatten på den sidst tjente krone, for folk med lave indkomster. For folk med lave indkomster er konsekvensen af regeringens politik, at det ikke kan betale sig at gøre en ekstra indsats, fordi man skal op på at tjene over 230.000 kr. for at komme ned på en samlet marginalskat på omkring 55 pct. Det synes jeg er stærke sager.

Om minimalstatstanker vil jeg bare sige til hr. Keld Albrechtsen, at det er altså sådan, at når man skal finansiere år for år, kan man altså ikke blive ved med at gøre det ved at beskære ulandsbistanden og nedlægge råd og nævn.

Formanden:

Hr. Kristian Jensen, og for en ordens skyld bør jeg vel sige, at hr. Keld Albrechtsen ikke er til stede i salen. Det tror jeg man bør respektere.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg må konstatere, at hr. Jacob Buksti er uenig med den daværende finansminister, fru Pia Gjellerup.

Til de, der er interesserede, kan jeg give svaret på spørgsmål nr. S 2598 fra den forrige folketings-samling, hvor antallet af personer på overførselsindkomster, fraregnet folk på SU, blev gennemgået. Når man fraregner personer på SU, viser det sig, at fra 1992, altså det sidste år med en borgerlig regering, til 2001 – det sidste år med en socialdemokratisk ledet regering – er antallet af personer mellem 15 og 66 år på offentlige overførselsindkomster ikke faldet. Uanset hvor mange taljongleringer hr. Jacob Buksti vil gøre, kan han ikke få andre tal, medmindre han direkte undsiger sin partifælle, den daværende finansminister.

Til hele spørgsmålet om beskæftigelsesfradraget må jeg sige, at hr. Jacob Buksti tilsyneladende har fået meget bedre tid, eftersom han kan sidde og udlægge tanker og gøre sig ideer om, hvad et udvalgsarbejde, der lige er sat i gang, skal resultere i om et års tid. Hvis man på forhånd har en klar afklaring af, hvad der helt præcist skal gennemføres, er der jo ingen grund til at undersøge noget, men nu skal udvalget gøre sit arbejde, og så skal Beskæftigelsesministeriet arbejde med dets tanker, så den nye regering kan sikre, at der kommer færre på offentlige overførselsindkomster.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil tillade mig at benytte muligheden for i en kort bemærkning at fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at solidariteten i det danske velfærdssamfund er under pres, pålægger Folketinget regeringen at sikre,

- at de nye ønsker om frihed, frit valg og selvudfoldelse ikke realiseres på bekostning af den gruppe af medborgere, som ikke umiddelbart er i stand til at udnytte disse muligheder og derfor er truet af yderligere udstødning, og
- at finansieringen af det danske velfærdssamfund ikke sker på bekostning af en global solidaritet med den tredje verden.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 5).

Hvis mit indlæg skal formuleres som et spørgsmål til ordføreren, kan jeg jo spørge hr. Buksti, om han ikke synes, det er et godt forslag.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil gerne sige til Kristeligt Folkepartis ordfører, at jeg finder, det er et knaldhamrende godt forslag, som her er blevet fremsat. Men som det er fremgået af debatten, er Socialdemokratiet selv medforslagsstiller til noget, som vi synes,

der måske er mere substans i. Men forslaget her er jeg absolut ganske overordentlig positiv over for.

Så vil jeg bare sige til hr. Kristian Jensen, at jeg kan godt forstå, regeringen indimellem kaster sig ud i øvelser, hvor man skal genopfinde ikke bare den dybe tallerken, men også hjulet op til flere gange. Men begge dele er altså opfundet, og netop når det drejer sig om beskæftigelsesfradrag, er der altså en rapport fra ikke mindre end fem ministerier fra oktober 1996, der helt tydeligt og klart analyserer alle virkninger af alle mulige former for beskæftigelsesfradrag. Det fremgår med al ønskelig tydelighed, bl.a. på side 67, at når man indfører et sådant system – og det kan ethvert fjols jo regne ud – sker der det, at når man kommer til at tjene mere, kommer man også til at betale mere i skat, samtidig med at man mister et tilskud. Det vil sige, at virkningen for den enkelte er, at beskattningen af den sidst tjente krone skærpes.

Hvis jeg forstår Venstres filosofi rigtigt, går den ud på, at man skal skærpe lysten til at yde en ekstra indsats, og at man skal nedsætte skatten på den sidst tjente krone. Men hvorfor skal det så specielt gå ud over den lille mand, som jeg ellers har forstået ligger hr. Kristian Jensen og hans parti så meget på sinde, at de bredeste skuldre snart er ved at bryde sammen.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg ved ikke, hvem af de fem ministerier der er det fjols, hr. Jacob Buksti omtaler. Men jeg går ud fra, at hr. Jacob Buksti respekterer, at den nye regering har igangsat et udvalgsarbejde under følgende syv hovedoverskrifter: bedre aktivering og formidling; flere ældre i arbejde; unge hurtigt ud på arbejdsmarkedet; kvalificering af arbejdsstyrken; indvandrere i arbejde; færre administrative byrder; det skal kunne betale sig at arbejde. Hr. Jacob Buksti er naturligvis velkommen til at bidrage med sine erfaringer, når udvalgsarbejdet skal foregå.

Jeg er sikker på, at denne regering vil komme med forslag, som vil gøre det betydelig nemmere at få flere i arbejde, netop fordi det er den målsætning, der er nødvendig for at leve op til forudsætningen om at have en solidarisk finansiering af fremtiden. Og så vil jeg bare sige, at jeg takker for hr. Jacob Bukstis omsorg for vore skuldre i Venstre. Vi skal nok klare det lidt endnu.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det sidste er jeg helt tryk ved. Vi har som målsætning i Socialdemokratiet, at vi vil gøre alt for at sikre, at regeringen kommer hurtigt at fungere så hurtigt som muligt.

Når nu hr. Kristian Jensen siger, at man kan lave det udvalgsarbejde, giver jeg bare en almindelig serviceoplysning om, at det allerede er gennemført, i hvert fald for nogle af områderne. Men når det drejer sig om den internationale udfordring, vi står over for, de perspektiver, der ligger i den, og hvordan og hvorledes finansieringen af vort samfund skal tilpasses, kan jeg bare ikke forstå, hvorfor regeringen synes, at den skattekommission, man nu har lavet et modstykke til i Norge, endda med dansk deltagelse, er det mest uinteressante.

Er det sådan, at de smagsdommere, som regeringen åbenbart forfølger, kun forfølges, fordi de har en forkert smag? Hvis det skal være statsautoriserede smagsdommere og ikke uvildige analyser, er det jo rigtigt, som hr. Kristian Jensen siger, at de fjolser, jeg omtalte, skulle være de fem ministerier. Men i al ubeskedenhed skal jeg sige til hr. Kristian Jensen, at det ikke var dem, jeg tænkte på. Det var nogle, der måske sidder tættere på her i salen.

Formanden:

Udtrykket fjolser er i det hele taget ikke, hvad jeg vil kalde for et parlamentarisk udtryk, og jeg vil henstille, at man respekterer det.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dansk Folkeparti er tilhænger af den skattefinansierede velfærdsmodel, som jo også i stort omfang er det, det danske velfærdssamfund er bygget op på. Men samtidig er det sådan, at den skattefinansierede model, som jo indebærer, at folk betaler ret høje skatter og afgifter, rent faktisk også skaber nogle kolossale og også berettigede forventninger om, hvad folk får ud af det, og her føler vi, at det danske velfærdssamfund har haltet efter i en årrække, og at det nu er på tide at sætte fokus på nogle af de områder, hvor folk har berettigede forventninger til, hvad de får for de høje skatter og afgifter.

Kl. 11.30

Det har jo også været det, der har været omdrejningspunktet i valgkampen og derfor også bør være omdrejningspunktet for, hvad der gennemføres her i Folketinget efter valget. Det er bl.a. sygehusområdet og ældreområdet, hvor

der er et kolossalt behov for at omprioritere i den offentlige sektor og dermed i den skattefinansierede velfærdsmodel for at finansiere bed-
re ydelser på disse to områder.

Vi har aldrig lagt skjul på, når vi taler om finansiering af velfærdssamfund, hvor vi altså øger udgifterne og øger servicen i forhold til vores ældre og i forhold til vores syge medborgere, at så koster det fra andre områder. Derfor, for at foregribe det, som allerede har været nævnt i forhold til det internationale, kan jeg sige, at vi aldrig har lagt skjul på, at vi ønsker, at Danmark skal give 0,7 pct. af BNI i ulandsbistand. Det er det, FN anbefaler. Det vil være over det dobbelte af EU-gennemsnittet. Og det synes vi ærlig talt det danske samfund kan være godt tilfreds med at yde.

Det, der ligger over 0,7 pct., og som man giver i dag, vil vi derfor omprioritere til hjælp til de svage medborgere, vi har i det danske samfund. Det drejer sig altså i første omgang i forhold til dem, der venter på at komme til sygehusbehandling, som ofte er afskåret fra at gå på arbejde, og som har en utrolig psykisk belastning af at gå og vente på en sygehusbehandling, hvor de ellers burde have en berettiget forventning om at komme til, når behovet opstår.

Derfor skal der gives et kraftigt løft til sygehussektoren, og derfor skal vi reelt sikre, at der sker en aktivitetsforøgelse, der nedbringer ventelisterne.

I forhold til de ældre har man haft en politik, der hedder længst muligt i eget hjem, og det betyder, at der er mange ældre, der sidder ensomme rundt i eget hjem, og andre, der sidder på plejehjemmene og har behov for yderligere hjælp.

Regeringen har spillet ud med nogle tanker om frit valg, som på sin vis ideologisk set kan være en god tanke, men som selvfølgelig kræver, at der er noget at vælge mellem. Derfor er det afgørende for Dansk Folkeparti, når man tænker på sådan nogle nye ordninger, at man sørger for, at der er indhold i valgmuligheden. Og det vil sige, at vi er meget optaget af, at der sættes flere ressourcer af til en bedre hjemmepleje i det danske samfund, så de ældre føler en større tryghed, også de ældre, som er placeret i eget hjem.

Man kan diskutere, hvad solidaritet er, som det nævnes i forespørgslen. Jeg bliver sådan lidt tavs, når jeg også her i debatten hører en gå på talerstolen og sige, at noget af det, der er afgørende for, om f.eks. jeg udviser solidaritet, er, om

jeg vil være med til, at et folketingsmedlems barn kan få statsbetalt mad i skolen.

Altså i forhold til den ældre, som sidder og venter på at få hjemmehjælp, i forhold til den syge, der venter på at komme til behandling, synes jeg, at man fuldstændig skævvrider debatten, hvis det afgørende for, om man udviser solidaritet, lige pludselig er, om mit barn, når han skal i skole, kan få statsbetalt mad, eller om hans far og mor har et ansvar for at sikre, at barnet får en god kost.

Altså jeg synes bare, at vi skal finde ud af proportionerne og finde ud af, at det nok også er vigtigt, hvis vi vil yde en bedre hjælp til de svageste i det danske samfund, at det så også handler om prioritering, medmindre selvfølgelig man mener, at man bare kan sætte skatter og afgifter op.

Så er jeg inde på det sidste, jeg vil komme ind på her i første omgang, nemlig i forhold til skat-testoppet:

Det er jo fuldstændig rigtigt, som også hr. Aage Frandsen har været inde på, at et skatte-stop, hvor man ikke hæver en indkomstskat eller en afgift i kroner og øre, selvfølgelig er til gavn for alle, kan man sige, ud fra, at alle får noget mere råderum. Men noget af det, der er vigtigt for os, er da, at man med skattestoppet garanterer, at man ikke hæver afgifterne, netop fordi afgiftsstigninger i den form, de kommer til udtryk, jo er til ugunst for de svageste, for de laveste indkomster. Og hvis vi har en politik, der hedder, at vi ikke skal skabe yderligere belastninger for de laveste indkomster i dette land, er det da vigtigt, at man ikke har en politik, der går ud på, at afgifterne bare skal stige og stige i det uendelige.

Og der har hr. Aage Frandsen og de partier, der udgjorde et flertal bag regeringen før valget, et meget stort ansvar for, at man har ønsket at gå videre med den strategi, det kom jo også til udtryk under valgkampen, og der er altså nogle andre, der prioriterer anderledes.

Der har vi valgt at sige, at en af de gode ting ved at lave et skattestop i et samfund, hvor vi i øvrigt mener, at vi har høje skatter og afgifter, er selvfølgelig, at det også er til gavn for den laveste indkomst, hvor man ellers må betale en uforholdsmæssig stor del af sin indkomst til f.eks. vandafgifter, elafgifter og de andre ting, man har været inde på her i debatten allerede.

Vi er medforslagsstillere til et forslag til vedtagelse. Det stemmer vi naturligvis for og for-

venter, at det bliver vedtaget, og at vi så kan komme videre med arbejdet i en fart.

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl talte også pænt om solidaritet, og så kan det jo undre lidt, at man fra Dansk Folkepartis side vil tage fra de allerfattigste i verden, nemlig fra ulandsbistanden, i stedet for, som vi har foreslået flere gange, at tage fra de allerrigeste i verden, nemlig de multinationale.

Derfor vil jeg gerne høre, om Dansk Folkeparti vil være med til at tage fra de allerrigeste i denne verden til at finansiere velfærd i det danske velfærdssystem, i stedet for at vi tager fra de allerfattigste.

Så omkring kost. Jeg kan sagtens finde ud af at give mine børn mad, og det går jeg ud fra at de andre folketingsmedlemmer også kan, men der er altså en del familier i dette land, som er meget pressede både økonomisk og på andre måder, og hvor det er svært at sikre, at børnene får den ordentlige kost. Og alle undersøgelser og alt, hvad der er foregået ude i skoler og daginstitutioner, viser, at hvis børnene får en ordentlig kost, så er det sådan, at dels lærer de meget mere i skolen og har det bedre, dels forebygger man en række sygdomme, som senere kunne føre til et stort pres på sundhedsvæsenet.

Så hvis man alene gør det op rent samfundsøkonomisk, kan det altså bedre betale sig at sikre, at der er en god kost til børnene, end at man sparer den lille smule, man kan spare dér.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

I forslaget til vedtagelse bruger man udtrykket »grønne afgifter«. Mon ikke vi på et tidspunkt skulle definere, hvad vi mener, når vi taler om grønne afgifter?

Der er jo forskellige typer: Der er nogle, som helt klart har til formål at fjerne grundlaget for, at noget produceres, og så lægger man en høj afgift på; så er det noget andet, der kan produceres i stedet for. Så er der f.eks. el, varme og vand, hvor man mener, at det måske er fornuftigt at have et begrænset forbrug i forhold til et overforbrug. Og så er der jo endelig benzinen.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Kristian Thulesen Dahl: Hvad er det, man tænker på med grønne afgifter, altså hvad er det for nogle ting? For hvis det bare var el, varme og vand, kunne

man bare sætte det i ro. Man behøvede jo ikke lave skattestop på ejendomsværdiskatten, på indkomstskatten osv., osv., hvis det var det, det drejede sig om.

Der næst vil jeg godt spørge hr. Thulesen Dahl, om ikke det er sådan, at der kommer og er kommet en skattelettelse til os, som er større, betydelig større end de grønne afgifter? Jeg refererer til hr. Kristian Jensens og hr. Jacob Bukstis ordveksling om, om ikke tre komma et eller andet milliard er mere end én milliard.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Altså jeg kan jo forstå, at hr. Kristian Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti er anpartshavere i skattestoppet og derfor også taler varmt om det. Det var i hvert fald det, jeg fik ud af hr. Kristian Thulesen Dahls ordførertale her.

Så vil jeg bare høre, om Dansk Folkeparti er enige i den produktudvikling, som sker fra statsministerens og andre ministres, skatteministerens side, når det handler om de kommunale ejendomsværdiskatter. Folk kan stadig væk den dag i dag gå ind på Venstres hjemmeside, www.venstre.dk, og slå op, og så kan man se, at der står, at det gælder fra 2001, og det, man betaler i 2001, kan ikke stige. Det er så nu produktudviklet, sådan at det altså er 2001 plus 5 pct. i 2002 som en ren acontofremskrivning.

Er hr. Kristian Thulesen Dahl enig med de eksperter plus os andre sådan almindelige fodgængere i dansk politik om, at det er sådan set bare en almindelig politisk beslutning, som man kunne have sat ud af kræft?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til fru Line Barfod i forhold til ulandsbi-stand og de ting. Altså bare, så det ikke skal være nogen misforståelse: Vi skammer os ikke på nogen måde, hvis Danmark giver 0,7 pct. af BNI i ulandsbistand; vi vil ikke skamme os. Vi vil synes, at Danmark yder en fortræffelig indsats. Vi vil give over det dobbelte af EU-gennemsnittet.

Vi ville give meget mere end landene omkring os, som vi oftest sammenligner os med, og som vi mødes med i EU-regi den ene gang efter den anden. Vi vil under ingen omstændigheder skamme os. Så vi synes faktisk godt, danskerne kan være bekendt at give 0,7 pct. og dermed leve op til FN's målsætning.

At vi så skaber råderum til at hjælpe den syge medborger, der står på venteliste til et sygehus, og at vi skaber råderum til at sørge for, at den ældre ikke skal sidde forladt i sit hjem, men får en ordentlig hjemmepleje, det er jo så bare rart, at det forholder sig sådan, at vi kan finansiere velfærdssamfundet, som forespørgslen her netop går ud på at fortælle, hvordan vi ønsker det gjort.

Kl. 11.40

Og så i forhold til det med maden. Jamen altså med den argumentation, der lægges for dagen, kan man jo sige: Hvorfor er det kun børn i folkeskolen, som skal have mad betalt med statsordninger? Hvorfor er det ikke også alle øvrige borgere, hvis det er et generelt synspunkt, at der er nogle, der ikke kan finde ud af at spise sundt og godt?

Altså man kan jo udstrække det, og der synes jeg netop, at når vi taler om, hvordan vi sikrer et solidarisk velfærdssamfund, så handler det også om at turde prioritere. Det handler også om at sige, at hvis ikke vi vil hæve skatter og afgifter, jamen så må vi selvfølgelig bruge nogle penge ét sted og tage dem andre steder fra. Og der synes jeg altså, at folketingsmedlemmer selv kan sørge for, at deres børn får ordentlig kost.

Men i øvrigt med hensyn til de kommunale ordninger, der jo også har været, før staten gik ind og ville bestemme over det her område, dem kan kommunerne selvfølgelig fortsætte med, eller andre kommuner kan indføre dem, hvis man i kommunen synes, det er et godt tilbud at give til børnene.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg bare lige sige, at selvfølgelig er der en skillelinje mellem el, vand og varme. Man kan sige, det er en udgift, der holdes inden for hjemmets rammer. Men jeg vil da sige, at der er jo ikke længere til benzintanken, end at min nabo og jeg vel har nogenlunde det samme antal kilometer, vi skal køre, men jeg har en bedre indtægt end han, så jeg kan bedre finansiere det. Så hvis man hæver afgiften på benzin, vil det ramme ham uforholdsmæssigt hårdere – sådan vil det føles for ham – end det vil ramme mig, og derfor er det da ikke uinteressant at tale om afgifter, også benzinafgifter, i forhold til det her.

Formanden:

Så kan vi ikke nå mere i denne omgang. Så er det fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl svarede ikke på mit spørgsmål, om Dansk Folkeparti vil være med til at tage penge til velfærdssamfundet fra de allerrigeste i denne verden, de store multinationale selskaber, herunder også, om man vil være med til at sikre, at vi får en beskatning af nord-sølien på samme niveau som andre lande og dermed får yderligere nogle milliarder til velfærdssamfundet.

Vedrørende de grønne afgifter er vi fra Enhedslisten enige i, at der er problemer omkring især el, vand og varme, og derfor har vi også været med til, at der nu er gennemført et forsøg med et socialt bundfradrag, således at man kun bliver beskattet af overforbruget og ikke har afgifter på et normalt forbrug.

Jeg vil gerne høre, om Dansk Folkeparti er indstillet på, hvis det forsøg viser, at det praktisk kan lade sig gøre, at man så fremover laver en social fordeling og et socialt bundfradrag på de grønne afgifter, så de bliver retfærdige.

Så vil jeg endelig gerne høre, hvordan solidariteten hænger sammen med, at man fra regeringens side foreslår, at der skal være halve dagpenge til de unge mellem 25 år og 30 år. Støtter Dansk Folkeparti det forslag?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Thulesen Dahl brugte et eksempel omkring det der med kosten, om det nu var rimeligt, at et folketingsmedlem også skulle have den; sådan kan vi altid finde et eksempel.

Men jeg vil godt tage et andet eksempel. Når jeg når folkepensionsalderen, kan jeg få folkepension, hvis ikke jeg har indtægt ved siden af, selv om jeg har meget store pensionsopsparinger og store formuer. Det kan jeg. Nogle af de største forskelle, vi har i vores samfund, er ikke mellem de 50-årige med hensyn til rig og fattig. Nej, det er mellem de gamle. Blandt de rigeste er de gamle, og blandt de fattigste er de gamle.

Kunne vi så ikke sige, at folkepensionens grundbeløb behøver man da ikke have, hvis man har meget store indkomster ved siden af i form af pensionsordninger og formuegevinster? Var det ikke en måde at sige det på, at så kan vi give til lige netop de fattige gamle. Jeg synes sådan set, at den dag, jeg bliver 65 år, vil jeg gerne undvære det, hvis det kunne gå til nogle, der har brug for bedre forhold i relation til hjemmehjælp og plejehjem.

Hvad siger hr. Thulesen Dahl til det?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jamen jeg vil da gerne give hr. Kristian Thulesen Dahl mulighed for at svare på det, jeg spurgte om. Og det var, om Dansk Folkeparti tilslutter sig regeringens definition af skattestoppet, når det drejer sig om den kommunale ejendomsværdibeskatning, nemlig at her gælder den ikke fra dag ét, her inkluderer det den administrative acontoopskrivning på 5 pct.

Kl. 11.45

Og hvis det er sådan, at hr. Kristian Thulesen Dahl er i tvivl om det, er det så sådan, at hr. Kristian Thulesen Dahl er enig med de eksperter, som siger, at det sådan set er noget, man politisk kunne ændre, hvis man ville? Og er det i givet fald noget, Dansk Folkeparti vil medvirke til, nemlig at skattestoppet gælder fra 2001, således som det står på Venstres hjemmeside?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Jacob Buksti, som jeg faktisk havde på listen – jeg blev stoppet midt i min talestrøm: I forhold til ejendomsværdiskatten skal der slet ikke herske nogen som helst tvivl om, at vi har haft den opfattelse, at det trådte i kraft fra dag ét. Altså den samme opfattelse som har været, tror jeg, hos ganske mange.

Derfor tegner det da interessant, hvis hr. Jacob Buksti og jeg kan finde sammen omkring det her. For det er jo det, hr. Jacob Buksti lægger op til, nemlig at vi i virkeligheden laver et flertal uden om regeringen og arbejder videre med det og ser, hvordan vi finansierer det. Det vil jeg da meget gerne medvirke til. Altså hvis hr. Buksti nu pludselig er indstillet på – modsat af hvad hr. Buksti har været er, der indbæres forudsatte stigninger i ejendomsværdiskatten og nu altså med forventet 5 pct. det kommende år – at det regelsæt skal laves om med hr. Bukstis indflydelse, så vil jeg da meget gerne tale med hr. Buksti om det. Det kunne da være en spændende diskussion.

Så vil jeg sige til fru Line Barfod, at vi ikke har afskåret os muligheden for at finde øgede indtægter i forhold til Nordsølien. Det vil jeg godt understrege – overhovedet ikke. Der ligger nogle interessante rapporter om det. Der ligger nogle interessante udredninger, som vi bestemt også er meget optaget af, så det vil vi forbeholde os

muligheden for at gå i kødet på. Det skal jeg sige klart og tydeligt.

Hvad angår det med, om man kan lave bundfradrag i de grønne afgifter: Selvfølgelig kan man det, hvis de forsøg, som fru Barfod også henviser til, gøres. Det, man kan sige, er, at vi skal finde en model, der ikke giver administrativt bøv. Hvis vi har den holdning, og det har vi, at afgifterne har nået et niveau, der ligger i den høje ende, så går vi altså ikke ind for, at afgifterne skal stige. Så går vi ind for, at afgifterne nu i første omgang bliver fastfrosset. Det synes vi egentlig er et rigtig udgangspunkt, så befolkningen kan have en berettiget forventning om, at de nu ikke oplever stigende afgifter.

Så til hr. Aage Frandsen: Jeg synes ikke helt, sammenligningen mellem en ny ordning om statsbetalte madordninger og folkepensionen holder. For det element, der vil være i forhold til folkepensionen, er jo også diskussionen om, om man sender det signal, at det skal kunne betale sig at spare op, eller det, at den, der har sparet op igennem sit liv og ikke forbrugt det hele, i virkeligheden skal straffes hårdere end den, der ikke har sparet op.

Derfor synes jeg ikke nødvendigvis, at den holder. Man skal også huske på – det er så det sidste – at halvdelen af de nuværende pensionister jo altså kun har folkepensionen og ATP at leve for. Og det er jo altså en meget stor del af folkepensionistgruppen. Så vi er ikke med på en retorik, der giver det almene indtryk, at folkepensionister er et rigt folkefærd.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg siger sandelig ikke, at folkepensionister er et rigt folkefærd. Jeg siger bare, at det ikke er alle folkepensionister, der er fattige. Det er nogle andre, der har brugt den retorik, at alle gamle er svage. Vel er de ej. Mange gamle har store formuer, har store indtægter, klarer sig vældigt godt. Okay.

Så kunne jeg godt lide at spørge hr. Thulesen Dahl: Betyder svaret før til hr. Buksti, at Dansk Folkeparti i forbindelse med finanslovforhandlinger ikke føler sig bundet til den måde, som regeringen i finanslovsforslaget – går vi ud fra – tolker skattestoppet på, sådan at det sådan set er et frit marked, hvor man diskuterer og ikke bare diskuterer, men stemmer på baggrund af forskellige forslag netop om, hvordan man tolker skattestoppet?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne endnu en gang spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, om Dansk Folkeparti støtter regeringens forslag om at skære ned på overførselsindkomsterne til nogle af dem, der i forvejen har lave indkomster, herunder forslaget om at indføre halve dagpenge for unge mellem 25 og 30 år.

Samtidig vil jeg gerne henvise til, at hr. Kristian Thulesen Dahl talte om, at Dansk Folkeparti går ind for den skattefinansierede model i forhold til velfærdssamfundet. Derfor vil jeg gerne høre, om Dansk Folkeparti vil være med til at afskaffe brugerbetaling inden for sundhedsområdet, hvor der i dag er brugerbetaling på en række områder, herunder om man vil støtte det forslag, vi behandlede forleden dag, om at sikre, at helbredstillægget for pensionister kommer til at omfatte tænder og briller og fodpleje og diætkost, for det var noget uklart under debatten, om Dansk Folkeparti, på trods af at man udtalte sin støtte til forslaget, så også ville stemme for det.

Kl. 11.50

Det er meget rart for os andre at vide, om Dansk Folkeparti også vil stemme for de forslag, som de er enige i, eller om man kun vil være social så langt, som statsministeren tillader det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Aage Frandsen, som ganske rigtigt gør opmærksom på, at der er differentieringer inden for ældregruppen. Selvfølgelig er der det og gudskelov da, for hvis alle ældre havde det lige så dårligt, som de dårligste ældre har det, så tror jeg virkelig, vi havde en ekstra alvorlig situation at tage vare på. Så selvfølgelig er der gudskelov nogle, der har bedre vilkår end dem, der har det ringest.

Det, jeg angriber, er, at man på nuværende tidspunkt begynder sådan en generel debat om, at nu skal man begynde at tage fra pensionisterne, fordi der vist er nogle, der har for meget, og det kan vi søreme ikke have i en situation, hvor halvdelen af landets pensionister alene har folkepensionen og lidt ATP at leve for. Jeg synes ikke, det er rimeligt.

Jeg synes bare, man sender det klare signal fra SF's side i denne her debat til hele den danske befolkning: Lad være med at spare op til jeres egen alderdom. Lad være med at lægge penge til side. Se at forbruge det hele, så får du af

staten, men sparer du op, er du ansvarlig og prøver at tænke lidt på, at du gerne vil have lidt ekstra til din alderdom, så straffer vi dig, så kommer vi efter dig.

De samspilsproblemer, som hr. Aage Frandsen jo udmærket godt er klar over, der også er på det her område, bliver hr. Aage Frandsen nødt til på et eller andet niveau at få med i sine udtalelser, ellers sender man et, tror jeg, skidt signal til befolkningen. Men det må hr. Aage Frandsen jo om.

Så om Dansk Folkeparti er bundet: Jamen der er da ikke indgået noget finanslovforlig. Er der det? Jeg har ikke hørt om det. Dansk Folkeparti har ikke indgået noget finanslovforlig. Det siger jo sig selv, at kan vi komme i en position, hvor vi indgår i et finanslovforlig, og hvor vi får mærkesager igennem, så er det jo en helhedsvurdering, om vi vil det. Og så er det da den bedste måde, selvfølgelig, at få flest ting igennem på.

Kan det ikke lade sig gøre, synes vi, det er pragtfuldt, at Enhedslisten har taget initiativ til at stille en lang række af de forslag, som vi stillede og har markeret os på i sidste samling, for så har vi jo muligheden for at gå i salen og få gennemført vores politik her. Det er jo den bedste af alle verdener, man kan stå i i politik, at vi har den mulighed.

Så vi må se, hvor vi får størst indflydelse, og afvente de forhandlinger, der kommer på baggrund af det finanslovudspil, der fremlægges den 29. januar.

Så til det med brugerbetaling i sundhedsvæsenet. Der vil jeg bare sige, at vi jo klart har markeret, at vi ikke støtter øget brugerbetaling i sundhedsvæsenet. Tværtimod sætter vi meget gerne fokus på, om vi har for meget brugerbetaling i sundhedsvæsenet. Det markerede vi også i den debat forleden, som fru Line Barfod henviser til.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Selv om det er ved at være slut på de korte bemærkninger, er det jo lige før, det nu begynder at blive interessant.

Nu vil jeg bare gerne spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, om jeg forstod det rigtigt, at Dansk Folkepartis holdning til regeringens definition af skattestoppet, herunder den produktudvikling, hvor man omfatter den kommunale ejendomsværdibeskatning plus 5 pct., afhænger af, hvilke indrømmelser man i givet fald kan få i en

konkret finanslovaftale. Eller var det sådan, at Dansk Folkeparti var imod det?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

I Enhedslisten er vi meget kede af, at Dansk Folkeparti ikke ønsker at svare på spørgsmålet om, hvorvidt de vil deltage i nedskæringerne af dagpenge for de 25-30-årige. Jeg vil igen spørge hr. Kristian Thulesen Dahl: Har Dansk Folkeparti tænkt sig at bakke op om det forslag?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er sådan set lidt ked af, at hr. Buksti først nu føler, det bliver en interessant debat, al den stund jeg har været på talerstolen flere gange, og jeg synes, jeg har sagt noget interessant hver gang, så er det da ærgerligt, at hr. Buksti først nu til allersidst i min runde synes, det bliver interessant.

Men jeg svarede jo klokkeklart på det spørgsmål, jeg blev stillet. Jeg kunne sådan set ikke, synes jeg, svare klarere. Jeg blev spurgt, om vi har haft den opfattelse, at et skattestop fra dag ét betyder, at ejendomsværdiskatten ikke stiger i 2002, og svaret var: Ja, den forståelse har vi haft.

Kl. 11.55

Så enkelt er det. Så er det da klart, at vi jo må se, hvad regeringen fremlægger. Vi må se, hvor langt vi kan komme, hvilke forhandlinger vi kan indgå i, hvilket forlig der kan laves, men jeg har da her klart markeret, hvordan vi har troet, vi skulle fortolke det skattestop, så må andre svare for deres.

Og så må jeg sige til fru Rosenkrantz-Theil, at det jo er rigtigt, man kan diskutere, hvordan den ordning, som bliver udvidet til også at gælde de 26-29-årige, præcis skal udformes. Men det, der er vores udgangspunkt i hele den debat, er ikke et spørgsmål om, hvorvidt nogen skal på halve dagpenge, det er et spørgsmål om, hvordan vi sikrer, at unge op til 30 år kommer i arbejde. Det er vores udgangspunkt, det er det, vi er optaget af. Så kan Enhedslisten have en anden dagsorden, der hedder, at det afgørende er, hvordan man fastholder folk på støtten og så tage en diskussion omkring det. Det er ikke vores udgangspunkt.

Vores udgangspunkt er at sikre, at unge mennesker op til 30 år nu kommer i arbejde, og det er det, vi meget gerne vil diskutere med regeringen. Det er vores udgangspunkt i hele den debat. Dermed vil vi jo også sikre, at folk kommer i

reel beskæftigelse, så de slet ikke skal være inden for det understøttede, offentlige system.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

I Enhedslisten mener vi også, det er vigtigst, at folk kommer i arbejde, men vi mener ikke, at metoden er at gøre levevilkårene for de 25-29-årige dårligere, end de er i forvejen, hvor de er på den almindelige dagpengesats. Og jeg kan så konstatere, at Dansk Folkeparti er åbent over for at sætte de 25-29-årige ned på halve dagpenge.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.57

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Gitte Seeberg (KF):

Velfærdssamfundet er et resultat af den private velfærd, der opnås med familiernes private forbrug, og den velfærd, der opnås ved de offentlige velfærdsydelser i form af bl.a. et sundhedsvæsen og et uddannelsessystem.

Finansieringen af velfærdsydelserne, private og offentlige, er betinget af, at der er en beskæftigelse og produktion i det private erhvervsliv. Gode vilkår for beskæftigelse og produktion betyder, at der fremover vil være et større grundlag for velfærd.

Målet med finansieringen af velfærdssamfundet er set med konservative øjne at sikre, at der er balance i omfordelingen i samfundet. Det gælder både mellem den nuværende og den fremtidige befolkning. Vi skal ikke finansiere offentlige velfærdsydelser i dag ved at sende skatteregninger videre til de næste generationer, hvor der bliver færre unge og flere ældre medborgere. Derfor er det afgørende, at den offentlige gæld og renteudgifterne nedbringes mærkbart frem til år 2010, inden udgifterne til pension og pleje af flere ældre medborgere for alvor tager til.

Finansieringen af de offentlige udgifter, herunder velfærdsydelserne, sker primært via skat-

ter og afgifter, det vil sige, at personer med høj indkomst og skatteevne bidrager særlig meget til finansieringen af de offentlige udgifter. Det høje danske skattetryk og indretningen af skattesystemet betyder, at Danmark er et af de lande, hvis ikke dét land, der har den største omfordeling via de offentlige kasser.

Det Konservative Folkeparti støtter, at de, der tjener mest, også skal bidrage mest til samfundets kasse, og de, der tjener mindst, skal betale mindre. Sådan fungerer det også i dag gennem et skattefinansieret system, et system, hvor de bredeste skuldre bærer mest, et system med progressivitet i skattebetalingen.

Det er et princip, der skal fastholdes, men skattefinansieringen af offentlige ydelser og omfordelingen gennem de offentlige kasser skader fundamentet for velfærden, da skatter og afgifter nødvendigvis vil hæmme tilskyndelsen til at arbejde og skabe finansieringsgrundlaget for velfærden. Derfor skal der findes en balance, hvor en betydelig omfordeling afvejes over for hensynet til også fremover at sikre en fortsat høj arbejdsindsats, selv om demografien trækker i retning af en mindre arbejdsstyrke.

Det kræver, at der skabes gode vilkår for vores virksomheder og en øget gevinst ved at gå på arbejde. Velstanden skabes nemlig i vores virksomheder, den velfærd, som i sidste ende skal sikre, at vores børn kan få en skattefinansieret skolegang, at universiteterne kan drives, at politi og domstole kan virke, og at vi kan få en velfungerende offentlig sektor til at betjene borgerne.

Det er vigtigt, at vi alle gør vores på arbejdsmarkedet. Vi skal tilskynde til, at folk vil yde en indsats på arbejdsmarkedet og gerne en ekstra indsats, for ekstra arbejde er lig med bedre velfærd, både privat velfærd til den enkelte og gennem et bidrag til finansieringen af den offentlige velfærd.

Men det skal også bedre kunne betale sig at arbejde. Der skal være lidt mere tilbage, når man yder et aktivt bidrag til samfundet. Danmark har næsten verdensrekord i skattetryk. Det er bl.a. det, den nye regering vil gøre noget ved, og det hilser Det Konservative Folkeparti velkomment. Især mener vi, at det er nødvendigt at se på skatten på arbejde.

Der er to trin i regeringssamarbejdet på skatteområdet: Et skattestej, der er fornuftigt, og som skal hindre skatternes himmelflugt, og dernæst en skattenedsættelse på arbejdsindkomst. En lavere skat på arbejdsindkomst, der kan ned-

bringe skatten på den sidsttjente krone, vil gøre lysten til at arbejde større. Dermed vil flere vælge at bidrage til finansieringen af de offentlige velfærdsydelser til glæde for samfundet og egen familie.

Sidste år blev der opkrævet i størrelsesordenen 650 mia. kr. i skatter og afgifter. Uanset om der rykkes nogle milliarder rundt, så vilkårene for virksomhederne forbedres og gevinsten ved at gå på arbejde øges, vil der ikke blive rykket afgørende ved princippet om, at vi i Danmark har en stor omfordeling og et højt skattetryk, ej heller ved vores skattestruktur.

Det Konservative Folkeparti støtter naturligvis det forslag til vedtagelse, som vi selv har været med til at fremsætte.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er foreløbig to korte bemærkninger, den første er hr. Jacob Buksti for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu har jeg forstået, at regeringen er meget optaget af de små i samfundet, og nu er det sådan, at der er nogle af os her i Folketinget, der er meget optaget af de små i regeringen.

Derfor vil jeg gerne spørge til De Konservatives velbefindende forstået på den måde, om De Konservative stadig væk går ind for den skatteplan, som De Konservative gik til valg på. Er det den plan, som klart giver de største skattelettelser til de højeste indkomster og skærper skatten på de små indkomster, der ligger til grund?

Kl. 13.05

Og jeg vil spørge, om det er sådan, at det beskæftigelsesfradrag, som beskæftigelsesministeren har annonceret, er et beskæftigelsesfradrag, som er aftalt med De Konservative, og om det i givet fald passer sammen med De Konservatives plan. Så vidt jeg kan se, vil en indførelse af et sådant beskæftigelsesfradrag gøre det umuligt for De Konservative at få gennemført deres plan, eller er der noget, jeg har misforstået?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt supplere hr. Buksti: Er det ikke rigtigt, at De Konservative har foreslået en skatteomlægning, som betyder, at hvis man tjener 1 mio. kr., får man en skattelettelse på ca. 60.000 kr., og hvis man er på mindsteløn og er medlem af en fagforening, betyder De Konservatives

skatteforslag en lille stigning på ca. 1.000 kr.? Er det ikke korrekt?

Det næste er: Er man ikke fra Det Konservative Folkepartis side bekymret for, at Venstres evne til at gennemtvinge partiets vilje til et skattestop kan betyde, at skattestopet blokerer for, at man kan få sat skatten ned på indkomst, som De Konservative ellers går ind for, for der skal netop være et stop over hele linjen, og så kan der ikke laves en omfordeling, som De Konservative ellers har foreslået?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Gitte Seeberg talte smukt om, at de, der tjener mest, også skal betale mest over skatterne, og at man skal gøre noget for, at det bedre kan betale sig at gå på arbejde.

Så vil jeg gerne høre, om De Konservative støtter de ideer, der har været fra regeringen, om, at man skal sænke ydelserne for nogle af dem, der har mindst her i samfundet, herunder indføre halve dagpenge for de unge mellem 25 og 30 år, og at man i øvrigt skal prøve at sænke ydelserne for dem, der er på overførselsindkomster.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg kan svare, at Det Konservative Folkeparti naturligvis står ved det skatteoplæg, vi har udarbejdet, men nu er vi indgået i et regerings samarbejde, som betyder, at der er lavet en aftale med Venstre. Jeg tror, det er ordførerne bekendt, hvad den går ud på, nemlig at der først iværksættes et skattestop og dernæst, i år 2004, ses på mulighederne for at sætte skatten på arbejdsindkomst ned, noget, som vi synes er meget væsentligt.

Så til hr. Aage Frandsen: Selv om vi stadig væk står ved vores skatteoplæg, er det klart, at det er den aftale og det regeringsgrundlag, der er indgået med Venstre, som giver regeringens fremtidige politik. Men det er da klart, at når man ønsker at give skattelettelser til dem, der går på arbejde, vil virkningen selvfølgelig slå mest igennem for dem, der tjener mest. Sådan vil det være.

Det er ikke rigtigt, når hr. Aage Frandsen siger, at der vil være nogle, der får en skattestigning. Det er simpelt hen forkert, for i det konservative oplæg har vi afsat en pulje på 2 mia. kr., som skal målrettes de laveste indkomster. Men det er altså ikke aktuelt nu, det er fortid, og det

er noget, der skal diskuteres i regeringen, når vi når lidt længere frem.

Til hr. Jacob Buksti om beskæftigelsesfradraget: De Konservatives indstilling til det er, at selv om jeg har haft meget sympati for forslaget gennem årene, er det jo belyst i en rapport – så vidt jeg husker, blev den udarbejdet under tidligere skatteminister Carsten Koch – og det gjorde, at vi ændrede vores skattetanker i retning af lettelse på mellemskatten, fordi det var forbundet med nogle komplikationer at indføre et beskæftigelsesfradrag. Men vi er selvfølgelig åbne for at se på alle løsninger, som kan hjælpe på beskæftigelsen.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg vil, ligesom jeg spurgte Venstre, spørge De Konservative: Nu hvor De Konservative ligesom Venstre fører sig frem med, at de bredeste skuldre skal bære det tungeste læs, kan De Konservative så give en forklaring på, hvorfor man i regeringen har lavet et forslag om at ændre Den Særlige Pensionsopsparring på en sådan måde, at det ikke længere er de bredeste skuldre, der skal bære det tungeste læs?

Kl. 13.10

Hvorfor har man fra konservativ side bakket op om, at man skal ændre det på en måde, så de, der har mindst, altså de pensionister, der er fattigst, i fremtiden skal have mindre udbetalt i forbindelse med den ordning? Jeg kan ikke helt forstå, hvordan det hænger sammen med, at det er de bredeste skuldre, der skal bære det tungeste læs.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg ved godt, at der i det konservative skatteoplæg er afsat en pulje, men det er noget underligt noget, hvis man mener, at vedkommende på mindsteløn skulle have glæde af den pulje, for hvorfor har man ikke indrettet skatteforslaget sådan, at man sørgede for, at ingen fik skattestigninger? Det kan man meget, meget enkelt gøre, for det er jo ikke noget med, at man automatisk, ved at lave en sænkning af indkomstskatten, behøver at give det til de højeste indkomster.

Man kan vælge, om man vil sænke eller fjerne mellemskatten. Man kan også tage fat i bundskatten. Man kan tage fat i fradrag for arbejdsmarkedsbidrag. Der er en masse forslag til at løse det problem på anden vis.

Derfor vil jeg godt spørge efter: Er det så meningen, at det netop er mindstelønsmodtagerne, der skal have skattelettelserne fra den der pulje?

Og så det næste: Forventer Det Konservative Folkeparti, at deres skattetanker bliver tilgodeset på samme måde om 2-3 år, som de er blevet tilgodeset i forbindelse med regeringsdannelsen, hvor man valgte et skattestop i stedet for?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jamen jeg er meget glad for, at fru Gitte Seeberg bekræfter, at beskæftigelsesfradraget er belyst, at der er lavet et omfattende udvalgsarbejde, hvor der var hele fem ministerier involveret, som blev afsluttet i oktober 1996, og som har den virkning, som også fru Gitte Seeberg nævner, og som var årsagen til, at De Konservative tænkte nyt, altså forlod tanken om beskæftigelsesfradrag.

Så er det bare, jeg spørger: Skal vi så forstå det sådan, at beskæftigelsesministeren bare taler som privatperson, eller tegner beskæftigelsesministeren regeringen? Eller er det sådan, at regeringens ministre går sådan og kaster alle mulige løse tanker op i luften, og så kan det være, at regeringen på et eller andet tidspunkt finder ud af, hvad den mener? Så er det jo svært at være i opposition, for det er svært at finde de ledige standpunkter, hvis regeringen allerede har indtaget dem alle sammen.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Nu har alle jo ret til at komme med ideer og tanker, som kan fremme beskæftigelsen, og det gælder selvfølgelig også beskæftigelsesministeren. Min konklusion i sin tid var bare, at det var ganske dyrt, og at det indebar nogle problemer i forhold til aftrapning af de sociale ydelser. Men det udelukker jo ikke, at der kan fremlægges en model i dag, som måske er mere hensigtsmæssig. Men jeg vil gerne sige, at det er klart for Det Konservative Folkeparti, at det, vi først og fremmest ønsker, er lettelse i indkomstskatten.

Til hr. Aage Frandsen: Jeg synes egentlig, det er lidt omsonst lige i øjeblikket at diskutere det konservative skatteoplæg. Vi er indgået i et regeringssamarbejde med Venstre, og vi har tilsluttet os, at der først kommer et skattestop, og så går vi videre og ser på, hvordan man kan sætte indkomstskatten ned.

Jeg kan jo ikke her udstede nogen garantier for, hvordan det vil komme til at gå med det, for

det har jo meget at gøre med, hvordan det økonomiske råderum vil blive. Men det er i hvert fald vores holdning, at de, der går på arbejde, fortjener en skattelettelse. Det er sådan set indstillingen til det.

Jeg fik ikke svaret fru Line Barfod før om forslaget med halve dagpenge. Jeg vil sige, at det er et forslag, som vi bakker fuldstændig op, som har været en del af det konservative finanspolitiske oplæg i en række år.

Omkring SP-ordningen, altså det særlige pensionsbidrag, er det altså lidt latterligt at kalde det et pensionsbidrag, hvis det er et solidarisk bidrag. Det vises jo meget tydeligt af, at sådan som SP-bidraget er strikket sammen i dag, indgår det i skattetrykket. Hvis man overhovedet skal tale om en pensionsordning, er det beløb, der bliver indbetalt, jo nødt til at afspejle det beløb, som folk får udbetalt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu fik jeg så bekræftet, at De Konservative også ønsker at skære i vilkårene for nogle af dem, der har de laveste indkomster her i samfundet.

kl. 13.15

Jeg forstår ikke, hvordan det hænger sammen, når man siger, at det, man ønsker, er at skaffe flere i arbejde. Der kommer ingen udspil, der peger på, at man skaber flere arbejdspladser. Tværtimod går man ind og siger, at man skal lave forskellige nedskæringer i den offentlige sektor. Hvor kommer de arbejdspladser henne?

Det eneste, man går ind og siger, er, at man skærer i ydelserne til nogle af dem, der ikke har særlig meget, men det skaber jo ikke flere arbejdspladser. Det får ikke nogen til at komme i arbejde. At de kun har 6.000-7.000 kr. om måneden at leve af i stedet for 12.000-13.000 kr. om måneden før skat skaber ikke arbejdspladser. Man vil lade det gå ud over nogle af de svageste i modsætning til, hvad man siger i alle de fine taler, hvor man taler om solidaritet og de bredeste skuldre osv.

Det kunne derfor være rart at høre: Hvad er det helt konkret, man vil gøre for at få folk i arbejde? Hvordan forestiller man sig, at det, at man skærer nogle ned, så de næsten ikke har penge at leve for, fører til, at flere kommer i arbejde?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det ligger jo netop i den danske velfærdsmodel, at man ikke nødvendigvis får det samme ud, som man betaler ind. Det samme gør sig gældende for Den Særlige Pensionsopsparing, at de, der har mest i samfundet, betaler relativt mere, end de får ud i sidste ende. Det er rigtigt. Det er en solidarisk model. Det er noget, vi bakker op om i Enhedslisten, og det er noget, vi er kedede af skal fjernes.

Jeg er da så glad for at høre de positive røster om, at man skal have det samme ud og ind. Det tyder jo på, at De Konservative er lidt interesseret i, at der er nogle ældre, der skal have det bedre.

Jeg vil i den forbindelse spørge: Er det så meningen, at man, nu man fjerner Den Særlige Pensionsopsparing, vil være med til at stemme for et forslag fra Enhedslisten om at sætte folkepensionen op?

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg tror, der er mange, der synes – i hvert fald mange af dem, det rammer – at arbejdsmarkeds politik kan være ubehagelig. Det tror jeg også mange unge mennesker syntes, dengang vi lavede ordningen med halve dagpenge for dem under 25 år. Men konsekvensen af den lov var jo, at stort set alle de unge kom i arbejde. Det er også derfor, vi mener, at ordningen skal udvides.

Med hensyn til SP-bidraget, som vi jo selv var med til at indføre i sin tid, men som øremærkede bidrag, har det aldrig nogen sinde været vores hensigt, at det skulle være en solidarisk ordning. Den solidariske ordning har vi over folkepensionen og ikke over SP-bidraget. Det har været vores holdning hidtil, og det vil det også være fortsat.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Gitte Seeberg påstod, at ungdomsarbejdsløsheden var faldet som følge af, at man havde skåret ned på dagpengene til de unge arbejdsløse. Det er ikke korrekt. Ungdomsarbejdsløsheden var allerede faldende, inden man skar dagpengene ned til det halve, og den fortsatte med at falde i samme takt, som den gjorde tidligere.

Det eneste, der kan få folk i arbejde, er, at der kommer nogle arbejdspladser. Det, at man skærer folks dagpenge ned, indtil de kommer i arbejde, fører altså ikke til at skabe flere arbejds-

pladser. Tværtimod gør det jo, at folk har færre penge mellem hænderne, og dermed er der også mindre omsætning i samfundet og mindre forbrug og dermed færre arbejdspladser.

Jeg forstår ikke, hvorfor man, hvis man virkelig mener, at det, at man skærer ydelserne ned, fører til flere arbejdspladser, så vil begrænse det til de unge? Hvorfor foreslår man så ikke, at overførselsindkomster for alle skal skæres ned til et absolut eksistensminimum? For dermed måtte man jo mene, at der kom mange flere i arbejde, hvor i alverden de arbejdspladser skulle komme fra.

Der mangler stadig nogle konkrete forslag til: Hvor kommer arbejdspladserne henne? Hvor er det, man forestiller sig, folk skal komme i arbejde? Hvad er det, de skal lave?

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Hvis fru Gitte Seeberg har så travlt med at lægge det hele over det almindelige skattesystem, som fru Gitte Seeberg mener er solidarisk, og hvor det er, vi har de solidariske ordninger, så vil jeg gerne igen spørge, om fru Gitte Seeberg vil være med til at hæve folkepensionen, sådan at de fattige pensionister, der nu ikke får det udbytte af SP-ordningen, som de troede, de ville få, kommer op på det eksistensgrundlag, som de havde forventning om.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Det sidste er enkelt at svare på. Vi kan naturligvis ikke være med til at skrive regninger ud, som ikke er finansierede.

KL 13.20

Jeg vil gerne gøre fru Line Barfod opmærksom på den såkaldte gamle ungeordning. Det er jo den, vi ønsker videreført. Hvis fru Line Barfod vil ulejlige sig med at se i regeringsgrundlaget, vil det også fremgå, at det for de unge, som skal i arbejde eller kommer i arbejde – her taler vi helst om privat jobtræning – vil gælde, at det vil ske til overenskomstmæssig løn.

Så der er altså mulighed for, at de unge kan vælge. Og jeg vil sige, at ordningen har været en stor succes, og det er selvfølgelig derfor, vi gerne vil have den videreført.

Morten Helveg Petersen (RV):

Den danske velfærdsmodel står over for en række store udfordringer i de kommende år. Udfordringerne består bl.a. i, at der bliver flere ældre i forhold til andelen af erhvervsaktive. Færre til at forsørge flere giver selvsagt et pres på de offentlige udgifter. Dertil kommer pres fra omverdenen mod skattegrundlaget for arbejdskraft, grænsehandel og den type af udfordringer.

Samtidig med at vi skal møde disse udfordringer, vil vi gerne forbedre kvaliteten i velfærdsydelse. Så udgangspunktet for at løse alle disse store opgaver må være en ordentlig økonomi og vel at mærke en erkendelse af, at vores økonomi er lille, den er åben. Vi lever i høj grad af samhandel med omverdenen. Det må være naturlige udgangspunkter for en sådan diskussion.

Den tidligere regering satte sig i sidste folketingssamling nogle ambitiøse mål for, hvordan dansk økonomi skulle udvikle sig frem til 2010. Målsætningerne lød bl.a. således: At skaffe 100.000 ekstra arbejdspladser, hvoraf halvdelen skal være i den private sektor; overskud på de offentlige finanser, så gælden betales af; en begrænsning af realvæksten i de offentlige udgifter; sikring af lav inflation og afvikling af udlandsgæld.

Det er jo ambitiøse målsætninger, som vi alle vel kan blive enige om. Den nuværende regering har i hvert fald tilsluttet sig også disse målsætninger. Men dér, hvor vandene skilles, er selvfølgelig, hvordan vi når frem til målene, hvordan vi dermed sikrer finansieringen af fremtidens velfærdssamfund, også på en solidarisk vis.

Fra radikal side lægger vi vægt på det rummelige arbejdsmarked. Vi lægger vægt på, at flere mennesker og flere hænder skal have mulighed for at få en tilknytning til arbejdsmarkedet. Det må for så vidt være ligegyldigt, om hænderne er brune eller hvide eller gule eller blå. Derfor har integrationspolitik selvfølgelig også en vigtig rolle at spille i det her.

Vi har fra vores side også fremlagt et forslag til, hvordan finansieringen af velfærdssamfundet kunne se ud i form af et forslag til en skattereform, hvor vi foreslår at nedsætte skatten dér, hvor der er mest brug for det, nemlig på arbejde. Nedsat skat på arbejde kommer alle indkomstgrupper til gode og giver det fornødne økonomiske incitament til at gå fra offentlig forsørgelse til arbejde.

Det radikale forslag til ny skattereform har tilmed den fordel, at det giver et langt mere en-

kelt og gennemskueligt skattesystem, hvor enhver kan regne sin skat ud uden brug af lomme-regner.

Hvad har den nye regering så anvist som vejen til at fremtidssikre velfærdssamfundet? Det mest markante hidtil er det såkaldte skattestop. Nu kan vi så diskutere, i hvilket omfang der egentlig er tale om et skattestop. Det synes i hvert fald at være en målsætning i udvikling.

Men hovedkritikken fra vores side i forhold til skattestoppet er, at det virker konserverende. Det forudsætter netop, at skattesystemet, som det er indrettet i dette øjeblik, er det perfekte system, og det er det mildest talt ikke. Derfor kritiserer vi skattestoppet for at virke konserverende og for ikke at imødegå de udfordringer, vi står over for.

Vi har tidligere i dag haft en debat om finansieringen og solidariteten i forhold til de allerfattigste i denne verden. Jeg skal ikke gentage hovedpointerne, i og med at den gule lampe allerede er begyndt at lyse, men det står i hvert fald tindrende klart, at Det Radikale Venstre vender sig mod finansieringen af fremtidens velfærdssamfund ved at tage midler fra de fattigste på denne her klode. Det synes vi simpelt hen ikke, at man anstændigvis kan være bekendt. Det bør også indgå i en diskussion som den, vi har i dag.

Endelig skal jeg sige, at vi selvfølgelig stemmer for det forslag til vedtagelse, som vi selv har været med til at fremsætte. Vi finder, at de problemstillinger, der er nævnt i vedtagelsen, er vigtige problemstillinger, som man også bør inddrage i denne vigtige diskussion.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal indledningsvis sige, at vi bakker op dels bag Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse, dels bag SF's, Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres forslag til vedtagelse.

KL 13.25

Det ligger os meget på sinde, at man laver internationale minimumsregler, og at det netop er minimumsregler, så de enkelte lande har frihed til selv at lave strammere regler.

Det var ikke nogen overraskende melding fra Venstres side oven på valget, at de erklærede klassekampen for død. Venstre har jo aldrig været glad for klasseanalysen, heller ikke for 100 år siden. Men Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti er godt i gang med at fyre op under kampen igen og godt i gang med at vise, at strejløjens klasseanalyse er rigtig.

Regeringens politik kan ikke undgå at inddele befolkningen i klasser. Politikken vil uundgåeligt støde flere ud i reel fattigdom, og en afmontering af velfærdssamfundet er godt i gang.

I Enhedslisten har vi en fundamentalt anderledes holdning til, hvordan samfundet skal bygges op, og ikke mindst til, hvordan velfærdssamfundet skal finansieres. Velfærdssamfundet skal betales af dem, der har mest at give af. Det skal altså betales af de multinationale selskaber, af de store olieressourcer i Nordsøen og af dem i samfundet med de højeste indtægter.

Det er ikke nogen hemmelighed, at Enhedslisten gerne så, at nordsøolien blev gjort til fælles eje, så hele den danske befolkning fik gavn af den danske undergrunds rigdomme, i stedet for, som det er i dag, at indenlandske og udenlandske aktieejere scorer kassen alene.

I Norge har olien kunnet finansiere 2 skattefri måneder for den norske befolkning om året, fordi man i Norge ikke har været så vrangvillig over for at beskatte udbyttet af de fælles naturressourcer. Den danske modvilje trives desværre – både under den tidligere regering og den nye regering – i bedste velgående.

Det er intet mindre end ubegribeligt, at man vil lade selskaberne i DUC fortsætte med at suge de fælles ressourcer op, for at de så oven i købet kun betaler en latterlig lille del til det danske samfund. Sidste år blev der hentet op for 32 mia. kr. af Nordsøen.

Det er skandaløst, at man dækker over de fejlslagne koncessionsforhandlinger med DUC. Enhedslisten mener, at det haster med en genforhandling.

I øjeblikket ligger det samfundsmæssige dræn på mellem 14 og 15 mia. kr. i mistede skatteindtægter, og beløbet vil stige kraftigt i de kommende år. Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, hvilket løft hjemmehjælpen ville få, hvilke forbedringer der kunne ske i sundhedssektoren, eller hvilke hverdage børnene i folkeskolerne ville få, hvis Texaco, Shell og A.P. Møller betalte den kulbrinteskate, de faktisk burde.

Enhedslisten offentliggjorde under valgkampen, at store multinationale selskaber ikke betaler skat i Danmark. Det kom bag på rigtig mange mennesker, at Coca-Cola ikke er i stand til at tjene penge i Danmark. Trods et kæmpe salg – nu også på dåser – er det en dårlig forretning at sælge Coca-Cola for det ellers så professionelle firma. Det har vi i Enhedslisten svært ved at tro. Vi har også svært ved at tro, at McDonald's er dårlig til at lave forretninger her i landet.

Kan det virkelig være rigtigt, at vi som samfund betragtet trækkes rundt i manegen af de her firmaer? Det er på tide at sanere skattefiduserne, transfer pricing, og det er en opgave, som burde samle et flertal uden om regeringen, selv om jeg faktisk har svært ved at tro, at de borgerlige partier kan få sig selv til at sige, at Coca-Cola, Statoil og McDonald's skal slippe med en Glistrupsk trækprocent på 0 pct.

Allerede nu anes mønsteret af en regering, der løber fra alle valgløfterne om at være de svages værn. Der skæres, der fastfryses og barberes på satsene til kontanthjælpsmodtagere, pensionister og andre overførselsindkomster, og flere unge sættes på minimumsydelserne.

Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti er simpelt hen ved at strikke en samfundsmode sammen, der mest minder om almissesamfundet før socialreformen i 1930'erne, hvor de svage grupper tvinges til at søge hjælp og tilskud på socialkontoret: medicin, briller, tænder og sågar tilskud til de daglige fornødenheder. En bureaukratisk løsning, der opleves som ydmygende og uværdig for Danmark. Jamen de kan jo bare tegne en forsikring, er svaret fra de borgerlige partier. Men det er jo heller ikke løsningen. Det vil være med til at uddybe forskellene i det danske samfund. Nogle har råd til at tegne dyre forsikringer, andre har råd til at tegne billige forsikringer. Det vil være med til at skabe endnu større forskel mellem A-, B- og C-holdet i det her samfund.

I Enhedslisten vil vi et samfund, der bygger på frihed, lighed og solidaritet. Vi ønsker en folkeskole for alle, en folkepension for alle, et sundhedsvæsen for alle. Vi ønsker kollektive løsninger, hvor vi tager hånd om hinanden, og som er økologisk forsvarlige.

Vi ønsker et samfund, der levner plads til forskellene og udfordrer udviklingen. Det er ikke det samfund, man skaber, hvis ikke man tager pengene fra de rigeste.

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg kunne næsten nøjes med at gentage min opfordring til fru Pernille Rosenkrantz-Theil fra i formiddags om ikke at tro på alt, hvad der løber af rygter på gangene. Med de udtalelser om nedbrydelse af velfærdssamfundet, som vi hørte lige før, lød det i hvert fald til, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil har lyttet mere til rygter end til, hvad der ligger i regeringsgrundlaget.

Er det ikke rigtigt, at regeringen har bebudet en væsentlig omprioritering, der netop sikrer de svageste i samfundet, der sikrer en øget valgfrihed til de ældre, der sikrer en hurtigere sygdomsbehandling, der sikrer, at der bliver tilbudt en fleksibel barselorlov, sådan at forældre og deres børn kan være sammen det første år af barnets levealder? Er det ikke netop det, som regeringen sagde før valget, og som den har bebudet at gennemføre her efter valget?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det er da helt korrekt, at jeg først den 29. januar ved, om vi taler om 1 mia. kr., der skal skæres i uddannelsessystemet, om det er 1,2 mia. kr., eller om det er 800 mio. kr. Men vi har også at gøre med en undervisningsminister, der ikke har afkræftet, at der er tale om nedskæringer af den størrelsesorden. Det er da rigtigt, at det er rygter. Jeg ved ikke noget før den 29. januar, men man kan jo kun gisne om, hvordan fremtiden kommer til at se ud.

Hvad jeg til gengæld ved er rigtigt, er, at vi fra talerstolen i dag har hørt, dels at De Konservative bakker op om, at vi skal skære satsen til unge 25-29-årige til det halve. Det samme hørte jeg statsministeren sige under valgkampen, så det formoder jeg er korrekt. Det vil sige, at det var en nedskæring, og dét er ikke at tage hånd om de svageste. Det er ikke solidarisk politik.

Det andet eksempel, som vi også har haft oppe i dag, er Den Særlige Pensionsopsparring. Der behøver jeg ikke vente til den 29. januar, for der er meldingen klar: Regeringen har tænkt sig at ændre det fra at være en solidarisk ordning til at lave en ordning, hvor de fattigste pensionister får mindre, end de har i forvejen.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg kan så gentage, hvad jeg sagde: Vi går ind for, at en pensionsopsparring netop er en pensionsopsparring med det særlige kendetegn, at det, man betaler ind plus tillæg af renter, er det, man får ud.

Det er ikke noget, der er blevet stukket under stolen. Fru Pernille Rosenkrantz-Theil påstod, at man ikke vidste, hvor regeringen var, og at regeringen løb fra sit løfte. Næ, det er tværtimod, hvad der er blevet sagt hele vejen igennem. Det er på præcis samme måde, vi har sagt, at vi vil give øget valgfrihed til de ældre, at vi vil sørge for en hurtigere sygdomsbehandling, og at vi vil

give en øget mulighed for fleksibel barselorlov. Det er præcis det, der blev sagt før valget, og præcis det, der bliver gennemført efter valget.

Så fru Pernille Rosenkrantz-Theils beklagelige misinformation bør hermed være tilbagevist.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg er bange for, at det her ikke handler om misinformation, men utrolig forskellige opfattelser af, hvad solidarisk betyder, og utrolig forskellige opfattelser af, hvad frihed og frit valg betyder.

Eksempelvis var det jo så sent som i sidste uge, at vi så, at Venstre ikke kunne gå med til, at ældre skulle selvvisiteres i forbindelse med plejehjemspladser. Det er da ellers frit valg, at en ældre selv kan bestemme, hvornår den ældre gerne vil på plejehjem. Det kan Venstre ikke være med til. Jamen her har vi jo et klokkeklart eksempel på, at Venstre og Enhedslisten har meget forskellige opfattelser af, hvad frit valg er.

På samme måde har vi en meget forskellig opfattelse af, hvad solidarisk er. For set med mine briller er det da meget fint, at man laver samfundsmæssige opsparinger, pensionsopsparinger, men med mine briller fungerer den slags samfundsmæssige pensionsopsparinger bedst, hvis de har et solidarisk element, nemlig forstået på den måde, at dem, der har mindst, får mest ud af det.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Er fru Pernille Rosenkrantz-Theil så enig med mig i, at selvvisitering til plejehjem er frit valg til at bruge af skatteborgernes penge? At frit valg til at kunne sige, at nu vil jeg på plejehjem, kan betyde, at andre skubbes ud, som måske havde mere behov?

Og er fru Pernille Rosenkrantz-Theil enig med mig i, at den model for frit valg, som Venstre har lagt frem, går ud på, at når det offentlige visitationssystem har godkendt en person til pleje, så har man det frie valg til selv at vælge, hvem det er, der skal udføre den pleje. Dermed er det en respekt for skatteborgernes penge, men også en respekt for, at de ældre i Danmark skal have ret til at vælge, hvem det er, de lukker inden for deres eget hjemms fire vægge. En ret til at vælge, hvem der skal udføre de meget personlige ting, der ligger i at få den personlige pleje såsom vask, rengøring, madlavning og hygiejnepleje i øvrigt.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg kan jo blot endnu en gang konstatere, at der er meget stor forskel på, hvordan vi opfatter frit valg, for jeg ser det jo som ovenud nødvendigt, at det er den ældre selv, der går ind og vurderer, hvornår den ældre er i stand til at bo i sin egen bolig eller har behov for det tilbud, som et plejehjem kan give.

Jeg kan kun understrege endnu en gang: Her har vi meget forskellige opfattelser af, hvad frit valg går ud på.

Ole M. Nielsen (KRF):

På trods af regeringens smukke ord om solidaritet er Kristeligt Folkeparti bekymret for solidariteten i vores samfund.

Selv i den tidligere regerings tid så man politiske tiltag i retning af manglende solidaritet, og i hvert fald må vi vel alle sammen kunne mærke rundtomkring blandt vælgerne, at der ikke er den samme forståelse for solidaritet med samfundets svageste, som der var engang. Det er i hvert fald også en kendsgerning, at der bliver større økonomisk ulighed.

Vi var og er måske stadig væk det land i verden, der har den bedste økonomiske udligning imellem befolkningsgrupper ved hjælp af vores skattesystem og ved hjælp af nogle rimelige lønsystemer. Men jeg er bange for, at det ikke vil være.

Det er måske også et udtryk for en dynamisk tid, en nødvendighed i et dynamisk samfund, det skal jeg ikke afvise. Jeg må konstatere, at når der er nogle, der har penge, så har de råd til at købe noget og sætte noget i gang, så de andre også får noget at lave.

Men det er ikke et godt tegn.

Jeg tror, det var hr. Thulesen Dahl, der var inde at sætte spørgsmålstegn ved begrebet solidaritet. Det er da rigtigt, at det bestemt ikke er noget entydigt begreb. Vi kender alt for meget til gruppesolidaritet. Det er i hvert fald noget skidt. Når vi i Kristeligt Folkeparti snakker om solidaritet, er det ikke solidaritet med vore egne, men solidaritet med de svageste i vort samfund og globalt set.

Jeg er helt enig i – jeg tror, det var finansministeren, der sagde det – at grundlaget for velfærd og økonomi er produktion eller måske lidt mere moderne sagt, og det er selvfølgelig også produktion, den merværdi, vi skaber på den ene eller anden måde. Det er jo ikke så meget fysisk

produktion af varer, som det var engang. Det er også servicebranchen, det er forskning osv., der skaber produktion, der skaber resultater. Vi er helt enige i, at dér skal vi sørge for, at der er gode betingelser.

Så var det skatteministeren, der vistnok sagde, at velfærd først og fremmest er noget, der skabes i den enkelte familie. Jeg ved ikke rigtig, om det er rigtig. Det er selvfølgelig lykkeligt, hvis man skaber velfærd og tryghed i den enkelte familie.

Men hvis vi sidder hjemme i hver vores lille familie og skaber velfærd, så kan det godt ske, at der er nogle, der falder lidt udenfor og føler, at samfundet er en smule koldt. Så det skulle jo helst være noget, der omfattede flere. I Kristeligt Folkeparti snakker vi somme tider om den udvidede familie, det udvidede familiebegreb. Men den enlige forsørger, den syge nabo osv. skulle helst være inddraget i fællesskabet.

Så blev der fra regeringens side sagt: skattestop af hensyn til lavindkomsterne. Ja o.k., det er da godt, at grønne afgifter stoppes. Det er jo rigtig, at de vender den tunge ende nedad. Jeg tror, det var hr. Aage Frandsen, der var inde på, at det kunne man jo også have løst på en anden måde ved stadig væk at lade de grønne afgifter stige, men så give et grønt skattemæssigt bundfradrag, eller hvad vi nu kunne kalde det. Men skattestop på indkomstskat er i hvert fald ikke til gavn for lavindkomsterne, det kan det ikke være.

Det er i høj grad en betingelse for fremtidens velfærd, at vi får flere af gruppen på de der 850.000 eller 880.000 – hvor mange der nu er – som lever på overførselsindkomst, reduceret. Jeg tror ikke, at vi i dag har beskæftiget os ret meget med den demografiske udvikling, men jeg frygter ikke så meget den demografiske udvikling.

Jeg tror virkelig, vi har muligheden i den bufferbeholdning, vi har, af 850.000-900.000 mennesker. Den skal vi over de næste 5, 10, 20 år have reduceret bl.a. ved selvfølgelig at få nogle af de mennesker tilbage i et aktivt liv, men først og fremmest ved at sikre, at der ikke kommer lige så mange ind i den gruppe, som der ryger ud i pensionistenden. Det er det, det handler om.

Jeg tror, at det forbedrer statsfinanserne med 10-15 mia. kr., hver gang vi reducerer den gruppe der med 100.000 mennesker, så det er noget, der er noget i. Det er dét, vi virkelig må øve os på i de kommende år.

Så er det beskatningsgrundlaget, man har bekymret sig om, og det har jeg også bekymret mig om. Hvis regeringen så bare havde fastholdt sin idé om skattestop, som den havde for ikke så længe siden. Men man cuttede det så med hensyn til ejendomsværdibeskatningen.

Problemet er jo, at meget af beskatningsgrundlaget kan flyttes udenlands, og det skal vi selvfølgelig imødegå, som det også indgår i hr. Aage Frandsens forslag til vedtagelse, som vi også kan bakke op, selv om vi synes, at vores selvfølgelig er smukkere. Men vi kan også bakke hr. Aage Frandsens intentioner op, og det er jo også det, han bekymrer sig om, altså det beskatningsgrundlag, som vi ikke får fat i. Det skal vi selvfølgelig sørge for at få fat i, så vi får kapitalafkast og afkast af erhvervsaktiviteter beskattet.

Kl. 13.40

Så er der grænsehandelen, som truer, når 24-timers-reglen skal afskaffes. Derfor er det, der står i hr. Aage Frandsens forslag til vedtagelse, helt rigtigt: pålæg til regeringen om at arbejde for minimumsafgifter i EU. Det kan vi fuldt ud tilslutte os.

Vi er jo truet af, at vi mister afgifter og indtægter, når grænsehandelen bliver fri, og vi er i høj grad truet også på den sundhedspolitik, som vi fører.

Den tidligere regerings målsætning om 4 pct.s forbrugsmulighedsstigning om året er ikke opfyldt. Næh, næh, men jeg synes nu, at vi lever ret fint med det. Det er jo ikke forbrugsmulighed, gennemsnitsdanskener mangler. Det er det jo ikke. Jeg kan simpelt hen ikke forstå det.

Men det er klart, at der er nogle, der mangler den. Men det er mere, fordi vi ikke forstår at administrere, og at den enkelte ikke forstår at administrere.

Vi har bygget et effektivt samfund, som er så effektivt, at vi får flere og flere, der ikke kan klare presset. Vi får flere og flere psykisk syge. At det er på den måde, er jo også et ualmindelig negativt tegn på det velfærdssamfund, som vi kalder det, vi har.

Vi skal bygge et samfund med mere livskvalitet – det er vigtigere end økonomisk vækst – og ikke finansieret ved at skære ned på hjælpen til de svageste i verden, som vi i virkeligheden bygger vores velfærd på.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Der er ikke meget, jeg skal kommentere, og ikke mange nye standpunkter. Der er dog den vedta-

gelse, som er fremsat af SF og Socialdemokratiet, og som har tilslutning fra andre, forstår jeg.

Men jeg vil godt sige, at det jo af vedtagelsen fremgår, at man ønsker en redegørelse for, hvordan regeringen forestiller sig problemer løst med hensyn til beskatning af renteindtægter og multinationale selskaber osv.

Folketinget har en meget stor viden om det. Efter at der gennem en længere årrække har været diskussioner i EU, er der jo nu enighed om en direktivtekst, hvis endelige vedtagelse afhænger af forhandlinger med tredjelande, og det er især Schweiz.

Vedtagelsen vil omfatte udveksling af informationer mellem landenes skattemyndigheder. Danmark har hele tiden arbejdet for en løsning med mere informationsudveksling, og regeringen agter at fortsætte denne linje, som nu også ser ud til at vinde opbakning i de øvrige lande. Så det er altså informationer og redegørelser, der er givet løbende til Folketingets Europaudvalg.

Jeg vil også sige med hensyn til EU's minimumssatser for miljøafgifter, at dér fremgår det direkte af regeringsgrundlaget: Regeringen vil arbejde for, at miljøafgifter aftales på internationalt plan. Som første skridt bør der indføres fælles minimumssatser for miljøafgifter i EU.

Så det er en proces, der er i gang, og som Folketingets udvalg er informeret om.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jamen hvis det er en proces, der er i gang, og vi alle sammen er informeret, hvordan kan det så være, at regeringen ikke kan stemme for det forslag til vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg risikerer at spørge om noget, jeg ikke kender svaret på, og det skal man jo selvfølgelig passe på med i politik.

Men jeg er i tvivl om begrebet miljøafgifter. Spiritus- og tobaksafgifter, er de miljøafgifter? Det plejer vi vel ikke at kalde dem. De er gift-skatter eller forbrugsafgifter, men er de miljøafgifter? Så jeg er ikke helt klar over, om det er inkluderet i det, som finansministeren snakker om her.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det endelig hr. Aage Frandsen for en kort bemærkning, og så får finansministeren lejlighed til at svare.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det, mit spørgsmål går på, er det samme, som hr. Ole M. Niensens, for jeg hørte jo helt tydeligt finansministeren tale om miljøafgifter. Jeg er ikke i tvivl om, at selv om man kan tale om miljø i ordets bredeste betydning, så vil jeg nok sige, at afgift på spiritus, cigaretter, øl og vin ikke er miljøafgifter.

Er det ikke korrekt, at den del i hvert fald ikke er med, og at det heller ikke er noget, man har diskuteret. Er det også korrekt?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu er der drøftet så mange ting på Ecofin-møder, vil jeg sige. Men det er rigtigt, at man skal fortolke, hvad der står i det forslag til vedtagelse, også når der står sundhedsafgifter – altså, hvad er det for noget, som står i vedtagelsen?

Kl. 13.45

Jeg siger, at når man kan overveje at stemme for en vedtagelse, så kan man jo også overveje, om det, der står i vedtagelsen, er noget, man i forvejen arbejder med og redegør for løbende, eller om der er en anden vedtagelse, der er meget bedre.

Regeringen synes altså, at det, der er foreslået af Det Konservative Folkeparti og Venstre og Dansk Folkeparti, er meget bedre og dækker det, som vi egentlig har diskuteret her i dag om det solidariske i et velfærdssamfund. Derfor vælger vi mellem vedtagelserne og støtter selvfølgelig den, der er bedst.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

For at der ikke skal herske tvivl om, hvad ordene betyder: Sundhedsafgift er en afgift på de ting, der fremmer en dårlig sundhed, på samme måde som en miljøafgift er en afgift på det, der fremmer dårligt miljø. Og det vil sige, at afgiften skal sørge for, at vi får sundhed, og det vil sige, at det er afgift på tobak, øl, vin, spiritus.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Skidt med, om finansministeren ikke stemmer for hr. Aage Frandsens forslag til vedtagelse, det kommer jo slet ikke til afstemning. Jeg ville gerne stemme for det, men fremsætter alligevel min eget, vel vidende at det er det, som er fremsat af regeringen, som kommer til afstemning.

Skidt med, om finansministeren stemmer for det, spørgsmålet er, om han vil arbejde for minimumsafgifter i EU på tobak og spiritus. Det er det, det handler om.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg skal såmænd kun hæfte mig ved en enkelt ting, som har været fremme i debatten, nemlig spørgsmålet om transfer-beskatning.

Man kan selvfølgelig indledningsvis sige, at det jo er dejligt at konstatere, at SF nu mener, at EU kan anvendes til noget konstruktivt, men det var nu ikke for at provokere SF. Jeg ville bare lige give den praktiske oplysning, at for det første har Danmark jo en lavere selskabsskat end mange EU-lande, så hvis en international virksomhed skulle udnytte fordelene ved lav beskatning, så er det ikke logisk, at den skulle gå uden om Danmark i sin placering. I øvrigt er de danske regler ikke meget forskellige fra de andre i OECD.

Man kan i den her publikation »Skat«, som udkom i december, se en meget grundig gennemgang af hele problemstillingen.

Jeg kan også henvise til et svar, som jeg har givet i Skatteudvalget, på spørgsmål nr. 28, alm. del, bilag 43, hvoraf det fremgår, at transfer pricing-området i høj grad er ved at blive harmoniseret inden for OECD-landene, hvor den her diskussion jo foregår, og det har særlig betydning, at der faktisk er opnået enighed om anvendelse af det såkaldte armslængdeprincip, som nu er et kodeks for transfer pricing guidelines i de lande, som samarbejder omkring dette her.

Så jeg synes, at der er grund til at henvise til disse faktuelle informationer, som Folketinget altså er i besiddelse af.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Spørgsmålet, som jeg ikke fik svar på før, er vel også mere retteligt stillet til skatteministeren, så vi prøver igen: Vil regeringen arbejde for minimumsafgifter på tobak og alkohol i hele EU? Det synes jeg da er et ret konkret spørgsmål, som også burde være til at svare på.

Jeg er sådan set rimelig tilfreds med det svar, som skatteministeren gav omkring det andet forhold med transfer priser osv. Der tror jeg da også at regeringen er indstillet på og ivrig efter at prøve at få lavet det så godt som muligt.

Men det helt konkrete spørgsmål om folkesundhed, som det er for Danmark, men også om vores afgiftsgrundlag, er: Vil regeringen arbejde

for minimumspriser på tobak og spiritus i EU? Det synes jeg da man må kunne svare på.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg skal bare være sikker på, at jeg hørte rigtigt, hvad skatteministeren sagde heroppefra.

KL 13.50

Nu har vi jo hørt om det her skatteplagede erhvervsliv, det, der tynges af de mange skatter. Jeg synes, jeg hørte skatteministeren heroppefra sige – og det vil jeg gerne have skatteministeren til at bekræfte eller afkræfte – at de danske selskabsskatter var nogle af de laveste i EU, og hvis man så på dét, var der ikke noget argument for, at man *ikke* skulle lokalisere virksomheden i Danmark. Er det rigtigt forstået, at vi altså efter skatteministerens opfattelse har et skatteniveau for virksomhederne i Danmark, som er sådan, at det ikke er noget argument for, at man ikke skal lokalisere sig i Danmark?

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Pernille Rosenkrantz-Theil for en kort bemærkning, og derefter er det finansministeren, og så er det skatteministeren.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg kan glæde mig over, at skatteministeren har læst den rapport, der slår fast, at der er grundlag, der er værktøjer allerede på nuværende tidspunkt til faktisk at gå ind og inddrive den skat på de multinationale firmaer, som den danske statskasse er berettiget til.

Jeg vil gerne spørge skatteministeren, om skatteministeren er interesseret i faktisk at inddrive de penge og dermed afsætte de nødvendige midler i forhold til at øge erhvervsskatteligningen, for ellers ved vi jo alle sammen godt, at de regler, vi hele tiden har haft, faktisk ikke inddriver flere penge. Allerede på nuværende tidspunkt ligger den nødvendige dokumentation i hænderne på skattevæsenet, men der er ikke ressourcer til at behandle den, og derfor ligger der et sted mellem 5 og 15 mia. kr. og flyder rundt uden for den danske statskasse.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er lige for at gøre svaret til hr. Ole M. Nielsen klart: Vi arbejder i EU for en minimumssats på energiafgifter. Det er en proces, der er i gang, og jeg har sagt, at regeringen arbejder for, at der

skal være en minimumsafgift for miljøafgifter, og det indebærer også, at der skal være minimumsafgift for sundhedsafgifter, altså det der med afgift på skadelige produkter. Det er på alle tre områder i dansk interesse, at vi har minimumssatser i Fællesskabet.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg ved ikke, om jeg har udtrykt mig uklart, men det, der fremgik af det, jeg sagde, eller det, jeg i hvert fald mente, var, at Danmark absolut ikke ligger i højden, i toppen, i europæisk sammenhæng på erhvervsskatteområdet.

Men i øvrigt vil jeg gerne endnu en gang henvisе til – og det gælder også Enhedslistens ordfører – det bilag, som jeg omtalte. Her har man faktisk en ganske grundig gennemgang også til besvarelse af disse spørgsmål, som Enhedslisten rejste.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Aage Frandsen som ordfører for forespørgerne.

Aage Frandsen (SF):

Debatten har jo ikke så overraskende vist, at der klart er to blokke i Folketinget, også når det drejer sig om opfattelsen af velfærdssamfundet og finansieringen af velfærdssamfundet.

Den ene blok, VOK-blokken, har jo demonstreret deres flertal, har bare vedtaget det, som de alligevel kommer med i forbindelse med finansloven, og så er der en anden gruppering, som ikke nødvendigvis er en blok, for vi har jo forskellige forslag, der er fremsat, men hvor vi også er helt enige i det forslag, som Kristeligt Folkeparti er kommet med, som man sagtens kunne sige var en lige så central ting at få slået fast.

Det, som forslaget fra SF, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har lagt vægt på, er jo den trussel i forhold til finansieringen af velfærdssamfundet, som vi er meget optaget af. Derfor tror jeg nok, vi må sige, at de ordvekslinger, der var her til sidst, måske var lidt interessante, men jeg ved heller ikke rigtig, hvad de betød, og derfor må man så ved en senere lejlighed få det uddybet hos finansministeren.

For finansministeren siger, at når det drejer sig om energiafgifter, så er man allerede godt i gang, når det drejer sig om miljø, så vil man, og så siger finansministeren, at når det drejer sig om sundhedsskadelige ting, så er det regerin-

gens politik, at det skal man også gribe ind over for. Der var regeringspartierne, da de var i opposition, mere optaget af, at i stedet for afgifter skulle man forbyde det sundhedsskadelige.

Så er der også definitionen af ordet sundhedsskadelig. Jeg opfatter sådan set ikke øl som sundhedsskadeligt. I rimelige mængder er det sundt ...

Første næstformand (Svend Auken):

Der skal være mere ro i salen.

Aage Frandsen (SF):

... og det samme gælder rødvin, det er heller ikke sundhedsskadeligt – i passende mængder. Når det drejer sig om spiritus, behøver man ikke indtage så store mængder, uden at det godt kan blive skadeligt. Når det drejer sig om tobak, tror jeg nok, man må sige, at det vist er ret skadeligt.

Kl. 13.55

Så derfor er spørgsmålet: Betyder regeringens definition af sundhedsskadelig, at det er afgift på hele feltet, som ikke mindst vi og Kristeligt Folkeparti nok også, men også Socialdemokratiet og De Radikale har været optaget af? Er det så afgift på øl, tobak, vin, spiritus, som man mener at man i EU skal have fælles minimumsregler for, eller er det noget, som man mener er decideret sundhedsskadeligt, og at de her ting ikke er sundhedsskadelige?

Men ellers har debatten jo tydeligt vist, at vi har en regering, der er meget snæver i sin tænkning, meget dansk. Det er nok noget af den mest danske regering, vi har haft på den her side af Anden Verdenskrig.

Til skatteministeren vil jeg sige: Mit ønske om at bruge EU og SF's ønske om at bruge EU er skam ikke af ny dato, overhovedet ikke. Det med minimumsregler omkring skat på erhvervsområdet, på afgiftsområdet, er vi gået ind for, og det er helt tilbage i 1980'erne, vi har formuleret det. Vi har helt tilbage, efter vi kom ind i 1970'erne, været af den opfattelse, at vi jo var i EU, og at man da godt kunne bruge dem til nogle ting. Og i dag vil vi sandelig bruge EU til mere, kan jeg forstå, end skatteministeren vil bruge EU til. Så det er skam ikke noget med, at skatteministeren generer mig ved at minde mig om, at jeg på det her punkt har udtrykt mig positivt over for, hvad man kan bruge EU til.

Men altså vi har fået en markering af, at flertallet er intakt, i høj grad intakt, og vi har også fået demonstreret, at flertallet er meget optaget af Danmark, så optaget af Danmark, at de ikke

er klar over, at der er en verden uden for os, som på godt og ondt kan give os nogle udfordringer og på nogle punkter nogle besværligheder, ikke mindst ved at vores skattegrundlag kan være truet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 4 af Kristian Jensen (V), Kristian Thulesen Dahl (DF) og Gitte Seeborg (KF) (*se foran*) vedtoges med 67 stemmer (V, DF og KF) mod 50 (S, SF, RV, EL og KRF).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 3 af Aage Frandsen (SF), Jacob Buksti (S) og Morten Helveg Petersen (RV).

Forslag til vedtagelse nr. V 5 af Ole M. Nielsen (KRF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 48: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Større skattefrihed ved udlejning af værelser). Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand). (Fremsat 9/1 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Inge-Lene Ebdrup (V):

Denne foreslåede ændring af ligningsloven indebærer en større skattefrihed ved udlejning af værelser, mere konkret ved at indføre et minimumsfradrag for boligejere ved udlejning af værelser på 24.000 kr. årlig.

I Venstre mener vi, at dette vil give et rigtig godt incitament til, at flere vil udleje værelser, og dermed øge antallet af boliger fortrinsvis til unge og studerende.

Forslaget er fleksibelt og uden anlægskostninger for det offentlige, i det hele taget et

billigt tiltag, som kan være medvirkende til at løse boligproblemerne for de unge.

Erfaringer fra Århus viser, at der er mange, skal vi kalde dem skjulte boligreserver, altså værelser, som ejerne godt kan afse og dermed udleje.

I Århus har man med succes i forbindelse med studiestart iværksat en kampagne, der skulle gøre boligejere opmærksomme på, at der var mulighed for at udleje værelser. Kampagnen virkede efter hensigten, da mange unge fik et værelse. Men der er efter vores opfattelse mange flere boligejere, der kan udleje værelser. Derfor denne tilskyndelse via et minimumsfradrag på mindst 24.000 kr. til alle.

Kl. 14.00

De allerede eksisterende muligheder for lejere og andelshavere, nemlig at man kan fremleje værelser og fratække et bundfradrag på to tredjedele af den samlede årlige husleje, inden man bliver beskattet, udvides med dette forslag til også at gælde anpartshavere.

Forslaget indeholder en valgfrihed, idet man som boligejer frit kan vælge mellem den eksisterende ordning og den nye ordning alt efter, hvilken der er mest fordelagtig.

Venstre støtter dette forslag.

Morten Bødskov (S):

Der mangler boliger til unge i Danmark. Særlig i de store uddannelsesbyer har bolig mangelen nået et nærmest grotesk omfang. Derfor er det Socialdemokratiets politik, at der skal bygges flere ungdomsboliger. Derfor er vi også glade for, at kommuner som København og Århus har valgt at gå forrest i den her proces. Socialdemokratiet er derfor på mange måder også enige i målet i det her forslag, men vi mener, at vejen til målet er forkert. Effekten af forslaget vil være begrænset. Ambitionen på de unge boligsøgendes vegne er alt, alt for lav.

Sigende er det derfor også for forslaget og dets intentioner, at det hedder »større skattefrihed ved udlejning af værelser« og ikke »flere boliger til unge«.

Sandheden er jo, at regeringen ikke aner, hvad det vil koste. Man ved ikke, hvor mange ledige værelser der er, og hvor mange nye værelser til unge det vil resultere i, så man kan lidt polemisk sige, at for unge boligsøgende er det her forslag ligesom at springe elastikspring – bare uden elastik. Der er ingen sikkerhed for, at det går godt.